

BOSNA I HERCEGOVINA

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА

SUD BOSNE I HERCEGOVINE
СУД БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ

Predmet br: S1 2 K 003354 14 Kž 13

Dana: 19.09.2014. godine

Pred Apelacionim vijećem u sastavu: sudija Azra Miletić, predsjednica vijeća
sudija Tihomir Lukes, izvjestilac
sudija Mirko Božović, član

PREDMET TUŽILAŠTVA BOSNE I HERCEGOVINE

protiv

HARISA ZORNIĆA, HAMDE DACIĆA, CAN ACIKA I PRAVNOG LICA „MAJORKA”
d.o.o. SARAJEVO

DRUGOSTEPENA PRESUDA

Tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine:

Diana Kajmaković

Branilac optuženog Harisa Zornića:

Vlado Adamović

Branilac optuženog Hamde Dacića:

Dragan Barbarić

Branilac optuženog Can Acika:

Fahrija Karkin

Zastupnik optuženog pravnog lica „Majorka“ d.o.o. Sarajevo:

Amra Gurda

SADRŽAJ

IZREKA PRESUDE	3
OBRAZLOŽENJE	4
I. TOK POSTUPKA	4
A. PRVOSTEPENA PRESUDA.....	4
B. ŽALBE I ODGOVORI	6
II. OPĆA RAZMATRANJA	8
III. ODLUKA KOJOM SE PRVOSTEPENA PRESUDA POTVRĐUJE	9
A. ŽALBA TUŽILAŠTVA BOSNE I HERCEGOVINE	9
1. Bitne povrede odredaba krivičnog postupka	9
(a) Standardi odlučivanja	9
(b) Žalbeni navodi	10
(c) Nalazi Apelacionog vijeća.....	10
2. Pogrešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje.....	13
(a) Standardi za odlučivanje.....	13
(b) Žalbeni navodi	14
(c) Nalazi Apelacionog vijeća.....	18
IV. ODLUKA KOJOM SE PRVOSTEPENA PRESUDA PREINAČAVA	33
A. ŽALBENI OSNOVI U SKLADU SA ČLANOM 298. ZKP BIH: POVREDE KRIVIČNOG ZAKONA.....	34
1. STANDARDI ZA ODLUČIVANJE PO ŽALBI.....	34
2. ŽALBA BRANIoca OPTUŽENOG HARISA ZORNIĆA.....	34
3. Nalazi Apelacionog vijeća	37
V. ODLUKA KOJOM SE OPTUŽBA ODBIJA	45
A. ŽALBENI OSNOVI U SKLADU SA ČLANOM 298. ZKP BIH: POVREDE KRIVIČNOG ZAKONA.....	45
1. ŽALBA BRANIoca OPTUŽENOG CAN ACIKA I PRAVNOG LICA „MAJORKA“ d.o.o. Sarajevo	45
2. Nalazi Apelacionog vijeća	46

U I M E B O S N E I H E R C E G O V I N E !

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću Apelacionog odjeljenja, sastavljenom od sudija Azre Miletić kao predsjednice vijeća, te Tihomira Lukesa i Mirka Božovića kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravnog savjetnika Neire Tatlić u svojstvu zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih Harisa Zornića, Hamde Dacića, Can Acika i pravnog lica „Majorka“ d.o.o. Sarajevo, zbog krivičnog djela Organizirani kriminal iz člana 250. stav 3. i 4. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, u vezi sa krivičnim djelom Neovlašteni promet opojnim drogama iz člana 195. stav 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine i krivičnim djelom Pranje novca iz člana 209. stav 2. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, a optuženi Can Acik i krivično djelo iz člana 52. Zakona o nabavljanju, držanju i nošenju oružja i municije Kantona Sarajevo, odlučujući po žalbama Tužilaštva Bosne i Hercegovine, broj T20 0 KT 0002897 07 (KT-438/07) od 24.04.2014. godine, branioca optuženog Harisa Zornića, advokata Vlade Adamovića, od 05.05.2014. godine, branioca optuženog Can Acika, advokata Fahrije Karkina, od 11.04.2014. godine, i branioca optuženog pravnog lica „Majorka“ d.o.o. Sarajevo, advokata Amre Gurda, od 05.05.2014. godine, izjavljenim protiv presude Suda Bosne i Hercegovine, broj S1 2 K 003354 10 K (veza broj X-K-09/678) od 31.01.2014. godine, nakon održane sjednice vijeća, dana 19.09.2014. godine, u prisustvu tužioca Tužilaštva Bosne i Hercegovine, Diane Kajmaković, optuženog Harisa Zornića i njegovog branioca advokata Vlade Adamovića, optuženog Can Acika i njegovog branioca advokata Fahrije Karkina i zastupnika optuženog pravnog lica „Majorka“ d.o.o Sarajevo advokata Amre Gurda, a u odsustvu uredno obaviještenih optuženog Hamde Dacića i njegovog branioca advokata Dragana Barbarića, na osnovu člana 310. stav 1. u vezi sa članovima 313. i 314. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine, donio je slijedeću

P R E S U D U

Odbija se kao neosnovana žalba Tužilaštva Bosne i Hercegovine, te se presuda Suda Bosne i Hercegovine broj S1 2 K 003354 10 K od 31.01.2014. godine potvrđuje u tački I presude, dok se uvažavaju žalbe branilaca optuženih Harisa Zornića i Can

Acika, a povodom žalbe branioca optuženog Harisa Zornića, na osnovu člana 309. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine, i u odnosu na optuženog Can Acika i pravnog lica „Majorka“ d.o.o. Sarajevo, presuda Suda Bosne i Hercegovine broj S1 2 K 003354 10 K od 31.01.2014. godine **preinačava u tačkama II, II-6) presude**, na način da se optuženi **Haris Zornić, Can Acik i pravno lice „Majorka“ d.o.o. Sarajevo**, na osnovu člana 284. tačka a) Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine, **oslobađaju od optužbe** da su počinili krivična djela, i to Haris Zornić krivično djelo Pranje novca iz člana 209. stav 2. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, a sve u vezi sa članom 53. i 54. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, Can Acik krivično djelo Pranje novca iz člana 209. stav 2. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, pravno lice „Majorka“ d.o.o. Sarajevo krivično djelo Pranje novca iz člana 209. stav 2. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine u vezi sa članom 124. tačka a) i c) Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, a sve u vezi sa članom 128. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, dok se **u odnosu na optuženog Can Acika**, na osnovu člana 283. tačka e) Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine, **optužba odbija** da je radnjama opisanim u **tački II-7) prvostepene presude**, počinio krivično djelo Neovlaštena proizvodnja i stavljanje u promet opojnih droga iz člana 238. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine.

Na osnovu člana 189. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine, troškovi krivičnog postupka iz člana 185. stav 2. tačke a) do f) Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine, kao i nužni izdaci optuženog i nužni izdaci i nagrada branitelja, u dijelu presude kojom se optuženi oslobađaju od optužbe i dijelu u kojem se optužba odbija, padaju na teret budžetskih sredstava.

OBRAZLOŽENJE

I. TOK POSTUPKA

A. PRVOSTEPENA PRESUDA

1. Prvostepenom presudom Suda Bosne i Hercegovine, broj S1 2 K 003354 10 K (veza broj X-K-09/678) od 31.01.2014. godine, optuženi Haris Zornić, Hamdo Dacić, Can Acik, za tačku I presude, primjenom člana 284. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: ZKP BiH), oslobođeni su od

optužbe, i to da je optuženi Haris Zornić u tački I pod 1., 2. i 3. izreke presude (što odgovara tačkama 1., 2. i 3. optužnice) počinio krivično djelo Organizirani kriminal iz člana 250. stav 3. u vezi sa krivičnim djelom Neovlašteni promet opojnim drogama iz člana 195. stav 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: KZ BiH), u vezi sa članom 53. i 54. KZ BiH; optuženi Hamdo Dacić u radnjama opisanim u tački I pod 4. izreke presude (što odgovara tački 4. optužnice) počinio krivično djelo Organizirani kriminal iz člana 250. stav 3. u vezi sa krivičnim djelom Neovlašteni promet opojnim drogama iz člana 195. stav 1. KZ BiH, a sve u vezi sa članom 53. i 54. KZ BiH; optuženi Can Acik u radnjama opisanim u tački I pod 5. izreke presude (što odgovara tački 7. optužnice) počinio krivično djelo iz člana 52. Zakona o nabavljanju, držanju i nošenju oružja i municije Kantona Sarajevo.

2. Pod tačkom II prvostepene presude optuženi Haris Zornić, Can Acik i pravno lice „Majorka“ d.o.o. Sarajevo, primjenom člana 285. ZKP BiH, oglašeni su krivim, i to optuženi Haris Zornić da je radnjama opisanim u tački III pod 6. izreke presude (što odgovara tački 6. optužnice) počinio krivično djelo Pranje novca iz člana 209. stav 2. KZ BiH, a sve u vezi sa članom 53. i 54. KZ BiH, optuženi Can Acik u radnjama opisanim u tački II pod 6. izreke presude (što odgovara tački 6. optužnice) počinio krivično djelo Pranje novca iz člana 209. stav 2. KZ BiH, te u tački II pod 7. izreke presude (što odgovara tački 5. optužnice) počinio krivično djelo Neovlašteni proizvodnja i stavljanje u promet opojnih droga iz člana 238. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: KZ FBiH), pravno lice „Majorka“ d.o.o. Sarajevo u radnjama opisanim u tački II pod 6. izreke presude (što odgovara tački 6. optužnice) počinilo krivično djelo Pranje novca iz člana 209. stav 2. KZ BiH u vezi sa članom 124. tačka a) i c) KZ BiH, a sve u vezi sa članom 128. KZ BiH, pa je sud optuženog Harisa Zornića osudio na kaznu zatvora u trajanju od 5 (pet) godina. Primjenom odredbe člana 56. stav 1. KZ BiH, u izrečenu kaznu zatvora optuženom Harisu Zorniću uračunato je vrijeme provedeno u pritvoru, i to počev od 24.02.2009. godine do 05.01.2011. godine, te od 11.01.2011. godine do 11.11.2011. godine. Optuženom Can Aciku za počinjeno krivično djelo Pranje novca iz člana 209. stav 2. KZ BiH, prvostepeno vijeće je izreklo kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine, a za počinjeno krivično djelo Neovlašteni proizvodnja i stavljanje u promet opojnih droga iz člana 238. stav 1. KZ FBiH, izreklo je kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, te osudilo optuženog na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine i 6 (šest) mjeseci. Primjenom odredbe člana 56. stav 1. KZ BiH, u izrečenu kaznu zatvora

optuženom Canu Aciku uračunato je vrijeme provedeno u pritvoru, i to počev od 24.02.2009. godine do 05.01.2011. godine, te od 11.01.2011. godine do 11.07.2011. godine. Na osnovu člana 74. KZ BiH, od optuženog Can Acika su oduzeti predmeti, i to 25 telefonskih aparata, 4 GSM SIM sertifikata, 3 GSM SIM kartice, 36 GSM SIM sertifikata sa SIM karticama (nekorištene) i 14 telefonskih kartica za javne govornice, a koji su od njega privremeno oduzeti u istrazi. Optuženo pravno lice „Majorka“ d.o.o. Sarajevo za počinjeno krivično djelo Pranje novca iz člana 209. stav 2. KZ BiH u vezi sa članom 124. tačka a) i c) KZ BiH, a sve u vezi sa članom 128. KZ BiH osuđeno je na novčanu kaznu u iznosu od 100.000,00 KM (stotinhiljada konvertibilnih maraka). Ovu novčanu kaznu je optuženo pravno lice „Majorka“ d.o.o. Sarajevo dužno platiti u roku od 1 (jedan) mjesec od dana pravnosnažnosti presude. Na osnovu člana 110. KZ BiH u vezi sa članom 209. stav 4. KZ BiH, od optuženog Harisa Zornića i pravnog lica „Majorka“ d.o.o. Sarajevo oduzeta je korist stečena izvršenjem krivičnog djela u iznosu od 1.659.643,22 KM (jedanmillionšestopedesetdevethiljadašestočetredesetri konvertibilne marke i dvadesetdva feninga).

3. U skladu sa odredbom člana 188. stav 1. ZKP BiH, optuženi Haris Zornić, Can Acik i pravno lice „Majorka“ d.o.o. Sarajevo obavezani su da naknade troškove krivičnog postupka srazmjerno dijelu u kojem su oglašeni krivim, a čiju visinu će odrediti Sud posebnim rješenjem.

B. ŽALBE I ODGOVORI

4. Protiv ove presude žalbu je izjavilo Tužilaštvo Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: tužilaštvo), i to zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 296. tačka a) ZKP BiH, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja iz člana 296. tačka c) ZKP BiH, odluke o krivičnopravnim sankcijama iz člana 296. tačka d) ZKP BiH, sa prijedlogom da vijeće Apelacionog odjeljenja (u daljem tekstu: Apelaciono vijeće) prihvati navode žalbe, te da pobijanu presudu ukine ili preinači u njenom oslobađajućem dijelu, te da optuženim izrekne dugogodišnje zatvorske kazne u okviru zakonom propisane vrste i visine kazne propisane za krivična djela koja su optuženim stavljena na teret optužnicom Tužilaštva BiH, broj KT-438/07 od 16.11.2009. godine.

5. Žalbu je izjavio i advokat Vlado Adamović, branilac optuženog Harisa

Zornića, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava, odluke o krivičnopravnoj sankciji, sa prijedlogom da se pobijana presuda preinači tako da se optužba odbije ili optuženi oslobodi od optužbe ili da se u činjeničnom supstratu izreke, činjenično stanje pravilno opiše i cijeni, te u skladu s tim, izmijeni u pogledu pravilne primjene materijalnog prava, a nadalje, u skladu s tim izmjenama izmijeni i odluka o krivičnopravnoj sankciji tako da se optuženi blaže kazni.

6. Žalbu je izjavio i advokat Fahrija Karkin, branilac optuženog Can Acika, zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. ZKP BiH, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja iz člana 299. ZKP BiH, odluke o kazni iz člana 300. ZKP BiH, sa prijedlogom da Apelaciono vijeće pobijanu presudu na osnovu člana 315. ZKP BiH ukine i odredi vođenje pretresa, ili pak pobijanu presudu preinači u odluci o kazni tako da optuženom Can Aciku za krivično djelo pranja novca izrekne kaznu zatvora u trajanju od jedne godine, a za krivično djelo stavljanja u promet opojnih droga izrekne uslovnu osudu.

7. Žalbu je također izjavila i advokat Amra Gurda, zastupnik optuženog pravnog lica „Majorka“ d.o.o. Sarajevo, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava i odluke o krivičnopravnoj sankciji, sa prijedlogom da se pobijana presuda preinači, tako da se pravna osoba „Majorka“ d.o.o. oslobodi od optužbe.

8. U odgovoru tužilaštva na žalbu branioca optuženog Can Acika, navodi se da nakon uvida i analize dostavljene žalbe, tužilaštvo smatra da je ista u cijelosti neosnovana, te predlaže da sud predmetnu žalbu odbije u cijelosti.

9. U odgovoru tužilaštva na žalbe, branioca optuženog Harisa Zornića i zastupnika optuženog pravnog lica „Majorka“ d.o.o. Sarajevo, navodi se da nakon uvida i analize dostavljenih žalbi, iste nemaju osnova, te predlaže da sud žalbe odbije u cijelosti.

10. Advokat Vlado Adamović u svom odgovoru na žalbu tužilaštva predlaže da ista bude u cijelosti odbijena kao neosnovana.

11. Sjednica Apelacionog vijeća, održana je 19.09.2014. godine, u skladu sa odredbama člana 304. ZKP BiH. Navedeni član u stavu 4. propisuje da nedolazak stranaka i branitelja koji su uredno obaviješteni ne spriječava održavanje sjednice

vijeća, pa je u skladu s tom odredbom i održana sjednica, s obzirom da uredno obaviješteni optuženi Hamdo Dacić i njegov branilac Dragan Barbarić nisu pristupili istoj.

12. Na sjednici Apelacionog vijeća, stranke i branioci su ukratko izložili žalbe i odgovore na iste, te su se izjasnili da u cijelosti ostaju kod navoda iz podnesenih žalbi i odgovora.

13. Nakon što je ispitalo pobijanu presudu u granicama istaknutih žalbenih prigovora, u skladu sa odredbom člana 306. ZKP BiH, Apelaciono vijeće je donijelo odluku kao u izreci, iz slijedećih razloga:

II. OPĆA RAZMATRANJA

14. Prije obrazloženja za svaki istaknuti žalbeni prigovor, Apelaciono vijeće napominje da je obaveza žalioaca da u skladu sa odredbom iz člana 295. stav 1. tačke b) i c) ZKP BiH, u žalbi navede kako pravni osnov za pobijanje presude, tako i obrazloženje kojim potkrepljuje osnovanost istaknutog prigovora.

15. Budući da Apelaciono vijeće na osnovu odredbe iz člana 306. ZKP BiH presudu ispituje samo u granicama žalbenih navoda, obaveza je podnosioca žalbe da žalbu sastavi tako da ista može poslužiti kao osnova za ispitivanje presude.

16. U tom smislu, podnosilac žalbe mora konkretizovati žalbene osnove iz kojih pobija presudu, precizirati koji dio presude, dokaz ili postupak suda osporava, te navesti jasno i argumentovano obrazloženje kojim će potkrijepiti istaknuti prigovor.

17. Samo paušalno označavanje žalbenih osnova, jednako kao i ukazivanje na navodne nepravilnosti u toku prvostepenog postupka bez preciziranja na koji žalbeni osnov se podnosilac žalbe poziva, nije valjana osnova za ispitivanje prvostepene presude. Zbog ovih zakonom definisanih razloga Apelaciono vijeće odbilo je kao neosnovane, neobrazložene i nejasne žalbene prigovore.

III. ODLUKA KOJOM SE PRVOSTEPENA PRESUDA POTVRĐUJE

A. ŽALBA TUŽILAŠTVA BOSNE I HERCEGOVINE

1. Bitne povrede odredaba krivičnog postupka

(a) Standardi odlučivanja

18. Bitne povrede odredaba krivičnog postupka, kao žalbeni osnov, definisane su članom 297. ZKP BiH.

19. S obzirom na težinu i značaj počinjenih povreda postupka, ZKP BiH pravi razliku između onih povreda koje, ako se utvrdi da postoje, stvaraju neoborivu prepostavku da su negativno uticale na valjanost izrečene presude (apsolutno bitne povrede) i povreda kod kojih se, u svakom konkretnom slučaju, ostavlja na ocjenu sudu da li je ustanovljena povreda postupka imala ili mogla imati negativan uticaj na valjanost presude (relativno bitne povrede).

20. Apsolutno bitne povrede ZKP BiH taksativno su nabrojane u tačkama od a) do k) stava 1. člana 297. ZKP BiH.

21. Ukoliko bi vijeće našlo da postoji neka od bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, obavezno je da, u skladu sa odredbom iz člana 315. stav 1. tačka a) ZKP BiH, ukine prvostepenu presudu.

22. Za razliku od apsolutnih, relativno bitne povrede nisu taksativno pobrojane u zakonu već postoje ako sud u toku glavnog pretresa ili prilikom donošenja presude nije primijenio ili je nepravilno primijenio koju odredbu ovog zakona, a to je bilo ili je moglo biti od uticaja na zakonito i pravilno donošenje presude (član 297. stav 2. ZKP BiH).

(b) Žalbeni navodi

23. Žalбом se ukazuje da obrazlažući svoju ocjenu zakonitosti postupka po međunarodnoj pravnoj pomoći sud nije obrazložio pravne osnove za pružanje pravne pomoći na koje se tužilaštvo u svojim zamolnicama pozivalo, dakle prvenstveno Konvenciju o pružanju međunarodne pravne pomoći i njena dva dodatna protokola, koji predstavljaju supranacionalne pravne akte, koji su kao takvi ratifikovani od strane Bosne i Hercegovine. S druge strane, sud je obrazlažući svoj stav da je nezakonito proveden postupak međunarodne pravne pomoći, naveo da se pri donošenju odluke rukovodio pravnom osnovom (Ugovorom između Savezne Republike Njemačke (SR Njemačka) i Bosne i Hercegovine), na koji se osnov tužilaštvo uopšte nije pozivalo u svojim zamolnicama.¹

24. Tužilaštvo ističe da je potpuno nejasno na koji način je sud zanemario svjedočenje policijskih službenika MUP-a SR Njemačke, koji su tokom glavnog pretresa neposredno dali svoje iskaze o pruženoj pravnoj pomoći i njihovom učešću u pružanju iste, načinu komuniciranja pravosudnih organa Bosne i Hercegovine i SR Njemačke, postojanju saglasnosti nadležnog tužilaštva SR Njemačke za provođenje radnji dokazivanja traženih putem međunarodne pravne pomoći, zaduženja koja je MUP SR Njemačke dobio od nadležnog tužilaštva u pogledu pružanja pravne pomoći itd. Dakle, prema mišljenju tužilaštva, potpuno je nejasno kojim se to razlozima rukovodio sud prilikom donošenja sporne odluke.²

(c) Nalazi Apelacionog vijeća

25. Apelaciono vijeće najprije ističe da su žalbeni navodi tužilaštva u pogledu ocjene zakonitosti dokaza tužilaštva, koji su pribavljeni putem međunarodne pravne pomoći sa

¹ Str. 2. žalbe

² Str. 2. žalbe

SR Njemačkom, i to saslušanjem svjedoka u istrazi, neosnovani, te da je pobijana presuda dala jasno i detaljno obrazloženje kojim potkrepljuje svoje stavove. Navedene stavove i argumentaciju, kao pravilne, u cijelosti prihvata ovo Vijeće.

26. Naime, prvostepeno vijeće je nakon okončanja postupka pravilno ocijenilo da zapisnici o ispitivanju svjedoka, koji su ispitani u SR Njemačkoj od strane tužilaštva, i to: Mirsade Karajić, Armina Husića, Begzada Husića, Danijele Muškić (sada Žmirer), Elvire Babajić, Sabine Muškić, Izete Ramović i Rifata Ibiševića, nisu pribavljeni na zakonit način, u skladu sa članom 10. ZKP BiH, te se iz tog razloga na njima nije mogla zasnovati sudska odluka.

27. Nasuprot žalbenim navodima, pravilno se u pobijanoj presudi navodi da prema odredbi člana 76. u vezi sa članom 11. Ugovora između SFRJ i Njemačke demokratske Republike o pravnom saobraćaju u građanskim, porodičnim i krivičnim stvarima, zamolnica za međunarodnu pravnu pomoć se podnosi u formi koja je propisana zakonom države molilje, ali da je članom 13. istog Ugovora propisano da zamoljeni sud postupa po propisima svoje zemlje, pri čemu zamoljeni sud može na molbu podnosioca molbe postupiti na način i u formi naznačenoj u molbi, ako se to ne protivi načelima zakonodavstva zamoljene države.

28. Osim toga, članom 74. istog Ugovora je propisan obim pružanja međunarodne pravne pomoći u krivičnim stvarima, te je navedeno da pravna pomoć obuhvata dostavljanje pismena i dokaza, kao i izvršenje pojedinih procesnih radnji, kao što su saslušanje okrivljenog, saslušanje svjedoka ili vještaka, uviđaj, vještačenje, pretres stana i lica i dr., te je u članu 75. tačka d) istog Ugovora propisano da se pružanje međunarodne pravne pomoći, pored ostalih razloga, može odbiti i iz razloga ako bi udovoljavanjem zamolnici bila povrijeđena suverena prava zamoljene države ili osnovna načela njenog zakonodavstva.

29. Također se pravilno ističe u pobijanoj presudi da je slično regulisano i Ugovorom zaključenim između SFRJ i SR Njemačke o pravnoj pomoći u krivičnim stvarima, u kojem je članom 15. propisano da se prilikom izvršenja zamolnice primjenjuje pravo zamoljene države, te se može udovoljiti zahtjevu države molilje da se postupa na određeni način, ukoliko pravo zamoljene države ne zabranjuje takav način. Članom 16. ovog Ugovora je propisano da će na izričiti zahtjev države molilje zamoljena država je obavijestiti o vremenu i mjestu izvršenja zamolnice.

30. Nasuprot žalbenim navodima tužilaštva, prvostepeno vijeće je polazeći od značaja i smisla navedenih odredbi međunarodnih ugovora iz oblasti međunarodne pravne pomoći, koji su od strane Bosne i Hercegovine preuzeti od bivše SFRJ, i koje odredbe su važile u vrijeme poduzimanja radnji tužilaštva u postupku međunarodne pravne pomoći sa SR Njemačkom, došlo do pravilnog i logičnog zaključka da prilikom saslušanja imenovanih svjedoka u postupku međunarodne pravne pomoći sa SR Njemačkom nisu ispoštovana sva pravila propisana označenim međunarodnim ugovorima. Ovakav zaključak Apelaciono vijeće u cijelosti prihvata, s obzirom da žalba svojim argumentima nije osporila navedeni zaključak.

31. Pri tome je prvostepeno vijeće pravilno utvrdilo da je prvi korak u postupku međunarodne pravne pomoći izvršen podnošenjem formalnog akta u vidu zamolnice na način kako je to propisano važećim međunarodnim ugovorima između Bosne i Hercegovine i SR Njemačke. Međutim, sam postupak izvršenja podnesene zamolnice u SR Njemačkoj, odnosno provođenje radnje saslušanja svjedoka, po ocjeni prvostepenog vijeća nije proveden u skladu sa relevantnim odredbama iz oblasti pružanja međunarodne pravne pomoći.

32. Nadalje, na osnovu zapisnika o saslušanju svjedoka, prvostepeno vijeće je pravilno utvrdilo da su ispitivanje svjedoka vršili službenici Tužilaštva BiH, a ne ovlašteni organi zamoljene države, te da je ta procesna radnja vršena po odredbama zakonodavstva Bosne i Hercegovine, što se odnosi i na pouke koje su tom prilikom date svjedocima, što je suprotno odredbama člana 13. Ugovora između SFRJ i Njemačke demokratske Republike o pravnom saobraćaju u građanskim, porodičnim i krivičnim stvarima i člana 15. Ugovora zaključenim između SFRJ i SR Njemačke o pravnoj pomoći u krivičnim stvarima, po kojima zamolnicu izvršava zamoljena država po svom pravu. Kako se pravilno zaključuje u pobijanoj presudi, izuzetno je bilo moguće da se odobri organima države molilje da zamolnicu izvrše na drugačiji način, ali da je za to bilo potrebno izričito odobrenje zamoljene države.

33. S obzirom da Tužilaštvo BiH tokom postupka nije prezentiralo dokaz da je postojala saglasnost zamoljene države (SR Njemačke) da navedenu procesnu radnju saslušanja svjedoka službenici Tužilaštva BiH provedu neposredno i u odsustvu organa zamoljene države, koji bi inače kontrolisali zakonitost te radnje, prvostepeno vijeće je došlo do pravilnog zaključka da su navedene procesne radnje poduzete nezakonito, suprotno pravilima o pružanju međunarodne pravne pomoći.

Izvedeni zaključak, Apelaciono vijeće nalazi pravilnim, iako tužilaštvo u svojoj žalbi tvrdi suprotno, pri tome ne nudeći konkretne protuargumente.

34. Apelaciono vijeće je također razmotrilo prigovor tužilaštva vezano za iskaze svjedoka Kristofa Lipski i Hansa Šmita, inspektora iz SR Njemačke, te u tom smislu nalazi da je prvostepeno vijeće na pravilan način ocijenilo iskaze ovih svjedoka i došlo do pravilnog zaključka da se radi o licima koja nemaju neposredna saznanja o predmetu suđenja, već da samo preporučavaju iskaze pojedinih svjedoka ili rezultate provedenih istražnih radnji, i navode samo indicije, bez konkretnih dokaza, te ih stoga nije cijeno kao odlučne i bitne za rješavanje ove krivičnopravne stvari, već samo u dijelu kojim su potvrdili provođenje istražnih radnji.

35. Slijedom navedenog, Apelaciono vijeće nalazi da žalba tužilaštva nije osnovano ukazala na bitne povrede odredaba krivičnog postupka, te da je prvostepeno vijeće pravilno utvrdilo da naprijed navedeni zapisnici o saslušanju svjedoka nisu zakonito pribavljeni putem međunarodne pravne pomoći, te da je sve dokaze, pa tako i iskaze svjedoka Kristofa Lipski i Hansa Šmita, ocijenilo u skladu sa procesnim zakonom u dijelu pobijane presude kojom se optuženi oslobađaju od optužbe.

2. Pogrešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje

(a) Standardi za odlučivanje

36. Standard koji Apelaciono vijeće treba primijeniti prilikom preispitivanja navodno pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja jeste osnovanost. Apelaciono vijeće će prilikom razmatranja navodno pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja vlastitim nalazom zamijeniti utvrđenje prvostepenog vijeća samo ako jedan objektivan sud koji presuđuje o činjeničnim pitanjima ne bi mogao utvrditi osporavano činjenično stanje.

37. Prilikom utvrđivanja da li je zaključak prvostepenog vijeća takav zaključak do kojeg jedan objektivan sud koji presuđuje o činjeničnim pitanjima ne bi mogao doći, Apelaciono vijeće se neće olako upuštati u narušavanje činjeničnog stanja koje je utvrdilo prvostepeno vijeće. Apelaciono vijeće smatra da je prvenstveno zadatak

prvostepenog vijeća da sasluša, provjeri i ocijeni dokaze izvedene na glavnom pretresu i da se činjeničnom stanju koje je utvrdilo prvostepeno vijeće mora iskazati određeno uvažavanje.

38. Apelaciono vijeće će ukinuti presudu prvostepenog vijeća samo ako je činjenična greška uzrokovala nepravilnu presudu. Nepravilna presuda se kvalifikuje kao krajnje nepravičan ishod sudskog postupka, kao u slučaju kada je optuženi osuđen uprkos nedostatku dokaza o biću krivičnog djela.

39. Da bi dokazao da je donesena nepravilna presuda, žalilac mora pokazati da navodno pogrešno i nepotpuno činjenično stanje koje je utvrdilo prvostepeno vijeće opravdano dovodi u sumnju krivicu optuženog. Da bi tužilac dokazao da je donesena nepravilna presuda, on mora pokazati da je, nakon što se u obzir uzmu greške koje je prvostepeno vijeće učinilo prilikom utvrđivanja činjeničnog stanja, eliminisana svaka osnovana sumnja u pogledu krivice optuženog.

40. Stoga, samo u slučaju kada Apelaciono vijeće zaključi, prvo, da nijedan objektivan sud koji presuđuje o činjeničnim pitanjima ne bi mogao doći do osporavanih činjeničnih utvrđenja i drugo, da je činjenična greška uzrokovala nepravilnu presudu, Apelaciono vijeće će uvažiti žalbu podnesenu u skladu sa članom 299. stav 1. ZKP BiH, u kojoj se tvrdi da je činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno.

(b) Žalbeni navodi

41. U žalbi tužilaštva se navodi da je na temelju izvedenih dokaza tužilaštvo dokazalo da su optuženi, upravo na način opisan u činjeničnom opisu optužnice, zajedno sa više drugih osoba (Enver Pašić, Esad Ličina, Miralem Babajić, Ismet Omerović, Bego Muškić, Rifat Ibišević i druga njima poznata lica) koje su pravosnažno presuđene pred sudovima širom zemalja Evropske Unije, odnosno zajedno sa više drugih osoba koje su pravosnažno presuđene na temelju činjeničnog

supstrata koji se, kako je navedeno optužnicom, stavlja na teret i optuženim u ovom predmetu, umišljajno počinili krivična djela koja se optuženim stavljaju na teret.³

42. Tužilaštvo ovu žalbu posvećuje materijalnopravnim činjenicama, dakle onim činjenicama od kojih ovisi primjena materijalnih propisa. Prema navodima tužilaštva tokom cijelog toka krivičnog postupka, odnosno tokom glavne rasprave bilo je očigledno da optuženi i njihovi branioci nisu ponudili nikakve dokaze kojima bi osporili materijalne dokaze tužilaštva. Odbrana se tokom cijelog postupka bazirala isključivo na pokušaj dokazivanja procesnih činjenica koje bi pogodovale odbrani, odnosno na pokušaj dokazivanja postojanja procesnih smetnji koje bi onemogućile sud da donese osuđujuću presudu na temelju provedenih dokaza i utvrđenih odlučnih činjenica, a koji očigledno ukazuju na zaključak da su optuženi van razumne sumnje počinili krivična djela koja im se stavljaju na teret.⁴

43. Svoje tvrdnje tužilaštvo temelji na iskazima svjedoka i dijelom optuženih, koji su saslušani tokom glavnog pretresa, nalazima i mišljenjima vještaka, analizama stručnih lica, iskazima zaštićenih svjedoka, dokazima pribavljenim putem međunarodne pravne pomoći, te drugim objektivnim i subjektivnim dokazima izvedenim pred Sudom BiH.⁵

44. Kako se žalbom ukazuje, svjedoci tužilaštva u ovom predmetu su jasno i decidno opisali na koji način su kao pripadnici MUP-a SR Njemačke, Poreske uprave SR Njemačke, MUP-a R. Austrije, Državne agencije za istrage i zaštitu, MUP-a Kantona Sarajevo, Federalne uprave policije, te kao vještaci i stručna lica, pristupili ovom predmetu, što su sve preduzeli, u kojem periodu, kojim metodama, po čijim naredbama i nadzorom, i u skladu sa kojim zakonskim propisima.⁶

45. Tužilaštvo dalje navodi da su presude i krivični spisi inostranih sudova, koje u svojim obrazloženjima obuhvataju dijelom i ovdje optužene, i koje presude i spise je

³ Str. 3. žalbe

⁴ Str. 4. žalbe

⁵ Str. 4. žalbe

⁶ Str. 4-5. žalbe

tužilaštvo koristilo kao dokaz u ovom postupku, zasnovane na zakonitim dokazima prikupljenim od strane nadležnih organa navedenih država.⁷

46. U žalbi se također ističe da iz dokaza tužilaštva proizilazi jasan zaključak da su optuženi Haris Zornić i Hamdo Dacić kao organizatori, u međusobnom dogovoru sa optuženim Can Acikom kao pripadnikom grupe za organizirani kriminal i zajedno sa optuženom pravnom osobom „Majorka“, upravljali procesom izvršenja predmetnih krivičnih djela, da su vlast nad izvršenjem tih djela držali u svojim rukama, te da su organizovanju ove grupe radi činjena predmetnih krivičnih djela pristupili potpuno svjesni protupravnosti svog činjena i zabranjenosti takvog činjena čime su pokazali visok stepen htijenja i voljnosti izvršenja predmetnih djela, a sve sa ciljem sticanja protupravne imovinske koristi.⁸

47. Tužilaštvo naglašava da su zapisnici o saslušanju svjedoka Rifata Ibiševića, Begzada Husića, Elvire Babajić, Izete Ramović i Sabine Muškić pročitani pred ovim sudom, te da svjedoci iz straha za svoj život i sigurnost svojih porodica nisu dali iskaze pred Sudom BiH, a sadržaj njihovih iskaza u cijelosti potvrđuju navode optužnice.⁹

48. U žalbi se također ističe da iz dokaza tužilaštva (Kristof Lipski, Hans Šmit, Esad Ličina, Enver Pašić, Begzad Husić, Armin Husić, Rifet Ibišević, Danijela Žmirer, Ismet Omerović, svjedok „S“) nedvojbeno proizilaze svi elementi od kojih je organizirani kriminal u najširem shvatanju satkan. Međutim, tokom ovog dokaznog postupka i dokazivanja počinjenja krivičnih djela od strane ovdje optuženih jedan od elemenata organiziranog kriminala se posebno izdvojio, a to je svjesno stvaranje i upotreba atmosfere straha, ozbiljne prijetnje i ucjene potencijalnih svjedoka i svjesno pokazivanje spremnosti na realizaciju zapriječenog zla i posljedica kojima će svjedoci biti izloženi ukoliko donesu odluku da svoja saznanja saopšte organima krivičnog progona i postupajućem sudu.¹⁰

⁷ Str. 5. žalbe

⁸ Str. 5. Žalbe

⁹ Str. 9 žalbe

¹⁰ Str. 10. žalbe

49. Tužilaštvo još jednom podsjeća sud da prilikom donošenja odluke u ovom predmetu treba poći od elementarne podjele dokaza na objektivne i subjektivne, koji su u ove grupe razvrstani upravo zbog njihove dokazne snage. Kako se navodi u žalbi, objektivno je ono što je realno i stvarno, a subjektivno je ono što predstavlja ili ličnu percepciju koja može biti potpuno ispravna ili potpuno pogrešna, kao i djelimično ispravna ili pogrešna, ili ono čemu je izvor takvog dokaza osobno sklon ili ono o čemu izvor govori pod uticajem sile, prijetnje, ucjene, ili nekog drugog faktora koji utiče na sadržaj iskaza izvora saznanja. Objektivnim dokazima tužilaštvo svakako smatra i sudsku istinu utvrđenu od strane sudova zemalja Zapadne Evrope, koja je kao takva pribavljena putem međunarodne pravne pomoći i uložena kao dokaz u ovom krivičnom postupku.¹¹

50. Nadalje, optuženi su tokom dugogodišnjeg vršenja predmetnih krivičnih djela pokazali izraženu upornost i postupali su vrlo promišljeno, planirajući svaki detalj plana izvršenja djela, očigledno uključujući i alibi za slučaj da izvršenje djela bude otkriveno. Promišljenost evidentno obuhvata i planove izbjegavanja krivične odgovornosti bjekstvima iz država u kojima se vodio krivični postupak protiv njih, odnosno bjekstvom iz zatvora nakon ukidanja mjere pritvora i zamjenom iste jemstvom, odnosno bjekstvom iz zatvora nakon stupanja na izdržavanje kazne.¹²

51. Tužilaštvo na kraju ističe da izvedeni dokazi upućuju na jedinstven zaključak da su optuženi van svake sumnje djelovali svjesno i voljno, pa s obzirom na navedeno traži da Apelaciono vijeće optuženim izrekne višegodišnju kaznu zatvora u okviru zakonom propisane vrste i visine zapriječene sankcije, naročito kada se uzme u obzir da su isti optuženi za izvršenje teških krivičnih djela od kojih osnovno djelo neovlaštenog prometa opojnim drogama u naravi spada u red krivičnih djela protiv zdravlja ljudi kao zaštićenog dobra, zatim da djela nisu izvršena spontano, na mah, nego je izvršenje pomno planirano, pripremano, vršeno i prikrivano, te izvršenje istog za posljedicu ima fizičko i psihičko narušavanje zdravlja ljudi, prvenstveno omladine, što sve ukazuje na upornost i bezobzirnost, a sve u cilju brzog pribavljanja protupravne

¹¹ Str. 11 žalbe

¹² Str. 11 žalbe

imovinske koristi enormnog obima i stavljanja takvog novca i takve imovine u legalne novčane tokove sa ciljem pranja novca i pretvaranja prljavog novca u čist.¹³

(c) Nalazi Apelacionog vijeća

52. Apelaciono vijeće prije svega ističe da se tužilaštvo u izjavljenoj žalbi pozvalo na određene dokaze navodeći kako je neshvatljivo da prvostepeno vijeće nije prihvatilo te dokaze, odnosno da nije došlo do zaključka koji sugeriše tužilaštvo. Međutim, da bi se utvrdilo pogrešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, tužilaštvo mora dodatno ukazati na konkretne dokaze na koje se oslanjalo prvostepeno vijeće, kao i na obrazloženje prvostepenog vijeća, i pri tom jasno pokazati zbog čega je činjenični zaključak prvostepenog vijeća bio neopravdan. U slučajevima kada to ne uradi, žalitelj zapravo samo izražava drugačije viđenje činjenica i ponovno zastupa stajalište zauzeto na samom suđenju.

53. S obzirom da se u žalbenom postupku uvažavaju činjenični zaključci prvostepenog vijeća, Apelaciono vijeće neće ocjenjivati stajališta koja su strane zauzele na glavnom pretresu, nego će samo razmatrati argumente kojima se ukazuje na neopravdanost činjeničnih zaključaka prvostepenog vijeća. Svojim propustom da ukaže i pojasni zbog čega su činjenični zaključci prvostepenog vijeća neopravdani, tužilaštvo nije na pravi način pokrenulo ovo pitanje u žalbenom postupku.

54. Dakle, Apelaciono vijeće nalazi da tužilaštvo u svojoj žalbi samo paušalno navodi svoje viđenje predmetnog krivičnog postupka, ponavljajući argumente ističane na glavnom pretresu i u završnoj riječi. Stoga ovo Vijeće takve žalbene prigovore tužilaštva nije našlo osnovanim, te je potvrdilo pobijanu presudu u tački I.

55. Kako je već naprijed navedeno, prvostepeno vijeće nije moglo zasnovati svoju odluku na nezakonitim dokazima pribavljenim putem međunarodne pravne pomoći, te je u skladu s tim, a zbog nedostatka drugih, dovoljno jakih dokaza, donijelo odluku kojom se optuženi Haris Zornić i Hamdo Dacić oslobađaju od optužbe, i to da je optuženi Haris Zornić počinio krivično djelo (tačka I pod 1., 2., 3. izreke presude)

¹³ Str. 11 žalbe

Organizirani kriminal iz člana 250. stav 3. u vezi sa krivičnim djelom Neovlašteni promet opojnim drogama iz člana 195. stav 1. KZ BiH, u vezi sa članom 53. i 54. KZ BiH, optuženi Hamdo Dacić (tačka I pod 4. izreke presude) počinio krivično djelo Organizirani kriminal iz člana 250. stav 3. u vezi sa krivičnim djelom Neovlašteni promet opojnim drogama iz člana 195. stav 1. KZ BiH, a sve u vezi sa članom 53. i 54. KZ BiH.

56. Apelaciono vijeće nalazi da je u odnosu na optuženog Harisa Zornića, prvostepeno vijeće pravilno utvrdilo da tačke 1., 2. i 3. optužnice nisu dokazane, odnosno da ne postoji dovoljno dokaza koji bi uputili na zaključak da optuženi Haris Zornić ima veze sa događajima opisanim u navedenim tačkama, tj. da je organizovao i rukovodio grupom za organizirani kriminal koja se bavi neovlaštenim prometom opojnih droga.

57. Ovo Vijeće nalazi da je prvostepeno vijeće pravilno ocijenilo iskaz svjedoka Envera Pašića, dat u istrazi, kao nepotpun i neuvjerljiv, te ga iz tog razloga nije moglo ni prihvatiti, posebno ne u nedostatku drugih, relevantnih i uvjerljivih dokaza kojima bi se potvrdili ili bar provjerili navodi ovog svjedoka.

58. U prilog navedenom, prvostepeno vijeće u presudi navodi činjenicu da je svjedok Enver Pašić saslušan nesporedno pred ovim sudom u toku glavnog pretresa, ali da je isti po zahtjevu tužilaštva proglašen „neprijateljskim svjedokom“, kojom prilikom je kazao da se ne sjeća šta je izjavio u istrazi, ali da ništa od toga nije tačno, već da je lagao i u Francuskoj kako bi pomogao svoju odbranu, te da ne poznaje Lutvu Dacića.

59. Potrebno je također istaći, nasuprot žalbenim navodima tužilaštva, da prvostepeno vijeće nije našlo spornim da iz materijalnih dokaza pribavljenih od Republike Francuske proizilazi da je Enver Pašić procesuiran za ovaj događaj, te da je ..., uvezao bez administrativnog odobrenja, transportovao i posjedovao otrovne supstance ili biljke koje su klasifikovane kao narkotik, u iznosu od 8,621 kg kokaina, za što mu je izrečena kazna zatvora od 5 godina i trajna zabrana ulaska na državnu teritoriju Republike Francuske.

60. Kako se to pravilno navodi u pobijanoj presudi iz pribavljene dokumentacije ne proizilazi nesumnjiv zaključak da je Enver Pašić radio po nalogu optuženog Harisa Zornića, jer nije bilo dokaza na te okolnosti, niti su te okolnosti utvrđene. S

tim u vezi prvostepeno vijeće pravilno zaključuje da pribavljena presuda, kao ni drugi pribavljeni akti iz tog postupka uopće ne upućuju na zaključak da je optuženi Haris Zornić dao nalog i vozilo Enveru Pašiću da kritične prilike preveze 8,621 kg kokaina iz Madrida u Nurnberg, što je sve u suprotnosti sa tvrdnjama tužilaštva.

61. Pored navedenog, prvostepeno vijeće opravdano nije moglo doći do drugačijeg zaključka i u odnosu na operativna saznanja organa gonjenja iz SR Njemačke, tačnije Državnog tužilaštva Nurnberg, u krivičnoj istrazi broj 353 Js 26529/ 98 protiv Envera Pašića, Ekrema Pepića, Hamde Dacića i Ljutvije Dacića, zbog sumnje da je počinjeno krivično djelo krijumčarenja i trgovine opojnim drogama, a vezano za oduzimanje 8,621 kg kokaina dana 30.10.1998. godine u Francuskoj, iz razloga što iz pribavljenih spisa prvostepeno vijeće nije moglo sa sigurnošću i na valjan način zaključiti da je optuženi Haris Zornić počinio naprijed navedene krivičnopravne radnje, posebno ne zato što navedeni spisi predstavljaju izvještaje i bilješke organa gonjenja u SR Njemačkoj, bez materijala koji može imati dokaznu snagu u ovom sudskom postupku, zbog čega nisu prihvaćeni kao relevantni. Navedeni stav prvostepenog vijeća prihvata i Apelaciono vijeće, s obzirom da je isti u dovoljnoj mjeri argumentovan u pobijanoj presudi.

62. Apelaciono vijeće također smatra da je prvostepeno vijeće pravilno izvršilo ocjenu dokaza tužilaštva – Prikaz činjeničnog stanja Državnog tužilaštva Nurnberg – Furth, broj 401 AR 230348/08 od 26.03.2008. godine, u kojim se navodi da Državno Tužilaštvo Nurnberg – Furth vodi dva istražna postupka radi nedozvoljenog bavljenja trgovinom opojnim drogama, i to postupak broj 353 Js 26529/98 u kojem je istraživan događaj vezano za prevoz opojne droge od strane Envera Pašića u oktobru 1998. godine kada je uhapšen prilikom prelaska iz Španije u Francusku sa 8,6 kg kokaina, te za događaj kada je 2000. godine Esad Ličina uhapšen na graničnom prelazu iz Francuske u Španiju sa 38 kg kokaina, u kojem postupku su istražni organi SR Njemačke utvrdili da je nalogodavac ovih prevoza opojne droge Ljutvija Dacić, zajedno sa Hamdom Dacićem.

63. U tom smislu, pravilno se u pobijanoj presudi navodi da s obzirom na činjenicu da uz ovaj izvještaj nije dostavljen niti jedan dokaz kojim bi se potvrdila ovakva činjenična utvrđenja od strane organa krivičnog gonjenja u SR Njemačkoj, te kako isti sadrži samo operativna saznanja bez valjanih dokaza, to je ovakav dokaz prvostepeno vijeće ocijenilo irelevantnim, koji zaključak u cijelosti prihvata i ovo Vijeće.

64. Apelaciono vijeće također nalazi da je prvostepeno vijeće na naprijed navedene činjenične okolnosti, pravilno ocijenilo i dokaze odbrane optuženog Harisa Zornića koji su izvedeni na glavnom pretresu, i to prije svega iskaz svjedoka Almira Bilalića, čijim iskazom su po ocjeni prvostepenog vijeća dovedene u sumnju naprijed navedene činjenične tvrdnje tužilaštva u odnosu na optuženog Harisa Zornića.

65. Naime, prvostepeno vijeće je opravdano poklonilo vjeru iskazu svjedoka Almira Bilalića, budući da svjedok svojim kazivanjem i načinom iznošenja svojih neposrednih saznanja nije ostavio sumnju u pogledu istinitosti i tačnosti onoga o čemu je govorio, zbog čega je prvostepeno vijeće zaključilo da je navedenim kazivanjem dovedena u pitanje tvrdnja tužilaštva da je optuženi Haris Zornić, uz posredovanje Almira Bilalića, angažovao Envera Pašića da kritične prilike preveze 8,62 kg kokaina iz Madrida za Nurnberg.

66. Dakle, s obzirom da neposredni izvršilac svjedok Enver Pašić samo dijelom i potpuno neuvjerljivo pominje Lutvu Dacića (optuženog Harisa Zornića) kao svog nalogodavca, te da je svjedok odbrane optuženog Harisa Zornića, Almir Bilalić, također osoba za koju tužilaštvo tvrdi da je sudjelovala u inkriminisanom događaju, u potpunosti negira da ima veze za navedenim događajem, čime isključuje da je i Haris Zornić učestvovao u istom, te usljed nepostojanja drugog dokaza koji bi na potpun i uvjerljiv način uvjerali sud da se događaj opisan u tački 1. optužnice desio na način kako to tvrdi tužilaštvo, prvostepeno vijeće je oslobodilo optuženog Harisa Zornića od optužbe da je počinio radnje opisane u ovoj tački. Ovakav zaključak prvostepenog vijeća u cijelosti prihvata ovo Vijeće, kao i argumentaciju iz pobijane presude koja se odnosi na naprijed navedene inkriminacije.

67. Nadalje, Apelaciono vijeće razmatrajući žalbene prigovore tužilaštva u pogledu tačke 2. optužnice nalazi da je prvostepeno vijeće također pravilno utvrdilo da tužilaštvo nije uspjelo, isključujući svaku razumnu sumnju, dokazati inkriminacije koje optuženom Harisu Zorniću stavlja na teret. Naime, u odnosu na navedeni događaj postoji samo iskaz svjedoka Esada Ličine iz istrage, koji je u maju 2000. godine lišen slobode i procesuiran u Francuskoj zbog neovlaštenog prometa 38,7 kg opojne droge – heroin, koju je iz Sarajeva vozio za Španiju.

68. S tim u vezi, svjedok Esad Ličina je na Zapisnik o prepoznavanju lica kod Tužilaštva BiH, broj KT-438/07 od 06.10.2008. godine, nakon što je opisao lice za

kojeg tvrdi da je Lutvo Dacić, navodeći da se radi o osobi srednje visine, krupnije građe, da ima crnu kosu, zalizanu, deblje okruglo lice, tamnih očiju, jakih obrva i starosti oko 38 godina, te nakon što mu je predloženo 7 fotografija lica koja su otprilike starosnih godina i sličnih karakteristika kao opisano lice, svjedok je izjavio da je lice na fotografiji 6. lice od kojeg je dobio nalog da preveze određenu količinu heroina Lutvo Dacić, ustvari Haris Zornić kako se sada zove, te da je na fotografiji 6. lice koje poznaje kao brata Lutve Dacića, koji se zove Hamdo Dacić.

69. Prvostepeno vijeće je pravilno utvrdilo da nasuprot ovakvom kazivanju u istrazi, svjedok Esad Ličina je na glavnom pretresu negirao da je pomenutu drogu vozio za Harisa Zornića, pri čemu je izjavio da ne smije otkriti stvarnog nalogodavca. Dajući pojašnjenje za takvo odstupanje u iskazima, svjedok je također naveo da je nastojeći izdejstvovati za sebe blažu kaznu kada je uhapšen u Francuskoj morao nešto reći u svoju odbranu i navesti za koga je radio, te je tada naveo Lutvu Dacića, pri čemu je svjedok naglasio da ni sada ne može reći ime stvarnog nalogodavca.

70. Shodno tome, prvostepeno vijeće je cijeneći navedeni iskaz, koji s obzirom na način iznošenja svojih saznanja i pojašnjenja promjene iskaza ostavlja sumnju u pogledu istinitosti i tačnosti onoga što je govorio, te s obzirom na činjenicu da tužilaštvo nije prezentiralo druge valjane dokaze koji bi bar potvrdili jednu od dvije verzije ovog događaja o kojem je govorio svjedok Esad Ličina, došlo do pravilnog i logičnog zaključka da tužilaštvo nije uspješno dokazalo da se događaj iz tačke 2. optužnice desio na način opisan u predmetnoj optužnici.

71. U prilog navedenom je svakako i utvrđenje prvostepenog vijeća u pogledu dokaza koji su pribavljeni iz Francuske u odnosu na Esada Ličinu, koji osim toksikološkog vještačenja, kojim je potvrđeno da je materija koju je kritične prilike prevezio Esad Ličina ustvari heroin, te pribavljenih podataka o vlasnici vozila kojim je upravljao Esad Ličina i izdavanja punomoći za upravljanje tim vozilom, nije bilo drugih materijalnih dokaza na te okolnosti, iz kojih bi sud mogao isključujući svaku razumnu sumnju zaključiti da je navedene prilike Esad Ličina radio po nalogu optuženog Harisa Zornića (odnosno Lutve Dacića).

72. Osim toga, iz pribavljene dokumentacije iz Francuske, odnosno Rješenja o djelimičnoj obustavi istrage Prvostepenog suda u Bajoni, vidljivo je da je postupak u Francuskoj, koji je pokrenut nakon hapšenja Esada Ličine protiv Lutve Dacića,

odnosno optuženog Harisa Zornića, obustavljen zbog nedostatka dokaza, što prema ocjeni prvostepenog vijeća potvrđuje naprijed navedeni stav o nepostojanju dostatnog činjeničnog osnova za izvođenje zaključka da je optuženi Haris Zornić počinio krivičnopravne radnje kojim ga tereti tužilaštvo u tački 2. predmetne optužnice. Ovakav zaključak prvostepenog vijeća, tužilaštvo nije osporilo argumentacijom iz izjavljene žalbe.

73. Vezano za naprijed navedena činjenična utvrđenja prvostepenog vijeća, u pobijanoj presudi je također pravilno analiziran i cijenjen iskaz svjedokinje Danijele Žmirer, koja se ranije zvala Danijela Zoleta, koja je potvrdila da je ona na zahtjev Harisa Zornića, koji joj je rekao da se želi baviti trgovinom vozila, u SR Njemačkoj registrovala na svoje ime vozilo "Renault Clio", u tom trenutku znajući da je isto namijenjeno za prodaju u Sarajevu ili Bugojnu, a u kojem je kasnije uhapšen Esad Ličina prilikom prevoza opojne droge. Prvostepeno vijeće, usljed nedostatka drugih neposrednih saznanja svjedokinje za dalje korištenje pomenutog vozila i drugih dokaza, nije moglo dovesti u vezu optuženog Harisa Zornića sa drogom koja je pronađena u pomenutom vozilu, kojim je kritične prilike upravljao Esad Ličina.

74. Slijedom navedenog, Apelaciono vijeće nalazi da je prvostepeno vijeće cijenilo sve relevantne dokaze pojedinačno i dovelo ih u međusobnu logičnu vezu, te da je na osnovu pravilno utvrđenih činjenica izvelo objektivni zaključak da sve činjenice i okolnosti konkretnog slučaja jasno ukazuju da nije sa sigurnošću dokazana i samim tim utvrđena krivica optuženog Harisa Zornića za inkriminacije koje mu se stavljaju na teret, te je stoga prvostepeno vijeće primjenom principa *in dubio pro reo* oslobodilo optuženog za krivičnopravne radnje iz tačke 2. optužnice.

75. U pogledu inkriminacija iz tačke 3. optužnice, Apelaciono vijeće nalazi da pobijana presuda daje valjano i dostatno obrazloženje, koje tužilaštvo svojim argumentima iz žalbe nije dovelo u sumnju. Naime, pravilno se u pobijanoj presudi navodi da je Presudom Okružnog suda u Krškom od 20.09.2004. godine, Miralem Babajić osuđen zbog krivičnog djela neovlaštenog prometa drogama, te mu je istom presudom izrečena kazna zatvora u trajanju od 7 godina i 6 mjeseci. Također se pravilno navodi da iz izreke navedene presude, odnosno činjeničnog opisa djela koje je Miralemu Babajiću stavljeno na teret, niti iz obrazloženja iste, ne pominje se optuženi Haris Zornić (Lutvo Dacić), već samo neki „Sejo“ iz Bosne. U pobijanoj presudi se dalje navodi da se Miralem Babajić u navedenom postupku branio da nije kriv,

odnosno da nije znao da se u vozilu kojim je upravljao nalazila droga, a nije ni rekao po čijem nalogu je radio, već samo da je na zahtjev poznanika po imenu „Sajo“ trebao da iz Bosne i Hercegovine u Austriju preveze vozilo Hyundai.

76. Iako ni za istražnu radnju saslušanja svjedoka Miralema Babajića, te prepoznavanje osumnjičenih od strane ovog svjedoka putem fotografija, kao i dostavljanje svih drugih relevantnih materijalnih dokaza, u postupku pružanja međunarodne pravne pomoći, tužilaštvo nije prezentiralo pismenu saglasnost organa Republike Slovenije, prvostepeno vijeće je na uvid imalo Službenu zabilješku Državne agencije za istrage i zaštitu, broj 17-02/3-18/09 od 29.01.2009. godine, na okolnost službenog putovanja u Sloveniju radi saslušanja Miralema Babajića, koji je tada bio na izdržavanju pomenute zatvorske kazne, te je istu pravilno ocijenilo u pobijanoj presudi. Prema navedenoj službenoj zabilješci, kako se to navodi u pobijanoj presudi, Miralem Babajić je odbio dati izjavu, jer se bojao za vlastitu sigurnost i sigurnost porodice.

77. Na navedene okolnosti, prvostepeno vijeće je cijeno da je prema pribavljenoj dokumentaciji iz Slovenije, Državna agencija za istrage i zaštitu u Službenoj zabilješci, broj 17-02/3-23/09 od 03.02.2009. godine, predstavila analizu dokumentacije u vezi sa slučajem „Miralem Babajić“, te je pored ostalog utvrđeno da je Miralem Babajić komunicirao sa Arminom Husićem, Begzadom Husićem, Begom Muškićem, Danijelom Muškić, Ismetom Omerovićem, te da je prilikom hapšenja u svom telefonu pod „AA“ imao broj telefona za koji je provjerama utvrđeno da pripada optuženom Harisu Zorniću. Ovu činjenicu, prvostepeno vijeće nije našlo inkriminirajućom po optuženog Harisa Zornića, usljed nedostatka drugih dokaza koji bi ga povezivali sa radnjama Miralema Babajića. Prvostepeno vijeće je također imalo u vidu da su u pomenutoj službenoj zabilješci analizirani presretnuti telefonski razgovori Rifata Ibiševića, te njegov iskaz, kao i iskaz svjedoka Kristofa Lipski, ali je zaključilo da iz navedene službene zabilješke, ne proizilaze bitne činjenice za ovaj predmet, koje su potvrđene materijalnim dokazima. Ovakvu analizu dokaza i izvedeni zaključak iz istih, Apelaciono vijeće u cijelosti prihvata kao pravilne.

78. Osim navedenog, prvostepeno vijeće je pravilno ocijenilo i dokaz koji je na ove okolnosti provela odbrana optuženog Harisa Zornića, i to iskaz svjedoka Miralema Babajića, koji je izjavio da ne postoji nikakav „Sajo“, da je on to ime izmislio, kategorički tvrdeći da nije radio po nalogu Harisa Zornića, dodajući da ga niko od slovenačkih organa nije pitao za Harisa Zornića i Hamdu Dacića, ali da predstavnici

organa gonjenja iz Bosne i Hercegovine jesu to pitali, pri čemu su mu prijetili i sugerisali kakvu izjavu da da, što je svjedok odbio. Svjedok je također izjavio da optužene Harisa Zornića i Hamdu Dacića poznaje iz SR Njemačke, da mu je poznato da su imali firmu, te je pojašnjavajući odakle je u njegovom telefonu prilikom lišenja slobode pronađen broj telefona koji pripada optuženom Harisu Zorniću, svjedok izjavio da je imao nesreću u Sarajevu, u kojoj je slomio kičmu, te da je nazvao Armina Husića koji mu je dao broj telefona Harisa Zornića i rekao da se njemu obrati za pomoć, što je svjedok i učinio, pri čemu svjedok tvrdi da je to bio jedini razlog zbog kojeg je imao broj telefona Harisa Zornića.

79. Nakon što je pravilno ocijenilo iskaz navedenog svjedoka na okolnosti iz tačke 3. optužnice, a u nedostatku drugih valjanih dokaza, prvostepeno vijeće je pravilno zaključilo da se iskazom ovog svjedoka dovode u pitanje činjenične tvrdnje tužilaštva, te je primjenom principa *in dubio pro reo* utvrdilo da nije sa sigurnošću dokazano da je optuženi Haris Zornić počinio krivičnopravne radnje koje mu se stavljaju na teret, koji zaključak kao pravilan i logičan prihvata i ovo Vijeće.

80. Apelaciono vijeće nalazi da je u pobijanoj presudi također pravilno utvrđeno da svjedok Miralem Babajić, koji je odbio dati iskaz u istrazi, te je pozvan da svjedoči na glavnom pretresu po prijedlogu odbrane optuženog Harisa Zornića, pred sudom nije potvrdio da je kritične prilike vozio drogu po nalogu optuženog Harisa Zornića, te je dao objašnjenje zašto je u svom telefonu imao broj telefona Lutve Dacića, odnosno Harisa Zornića, pri tome ničim ga ne dovodeći u vezu sa krivičnopravnim radnjama zbog kojih je osuđen u Sloveniji, a prvostepeno vijeće je utvrdilo da u spisu ne postoje drugi dokazi na te okolnosti.

81. Prvostepeno vijeće je također imalo u vidu i Izvještaj Državne agencije za istrage i zaštitu - Kriminalističko-istražno odjeljenje broj 17-02/3-PO/PT-04-1-3/06 od 13.11.2008. godine, upućen Tužilaštvu BiH, vezano o saznanjima za Miralema Babajića i Izetu Ramović, u kojem su zabilježene informacije do kojih su došli službenici Državne agencije za istrage i zaštitu prilikom poduzimanja aktivnosti na prikupljanju i dokumentovanju činjenica za dokazivanje krivične odgovornosti Hamde Dacića i Harisa Zornića, i to da su prilikom saslušanja Rifata Ibiševića u Numbergu, saznali da je pored ostalih, kao kurir za „braću Dacić“, radio i Miralem Babajić, koji je 12 puta uspio prebaciti pošiljke opojne droge iz Bosne i Hercegovine u zemlje Zapadne Evrope, a da je trinaesti put otkriven na hrvatsko-slovenačkoj granici sa 28,6 kg

heroina, što je potvrđeno i od strane policije SR Njemačke.

82. Cijeneći navedeni izvještaj, prvostepeno vijeće je zaključilo da se ne radi o neposrednim saznanjima vezano za kritični događaj, već o policijskom izvještaju, koji sadrži samo operativna saznanja, bez materijalnih dokaza, zbog čega istom nije pridalo veći značaj u smislu da se iz istog mogu utvrđivati odlučne činjenice. Navedeni zaključak prvostepenog vijeća, kao logičan i objektivan, prihvata i ovo Vijeće, s obzirom da tužilaštvo nije ukazalo na druge dokaze kojim bi dokazali krivicu optuženog.

83. Kako je Apelaciono vijeće već ranije istaklo, a s obzirom da je na ove okolnosti tužilaštvo prezentiralo iskaze svjedoka Izete Ramović, Elvire Babajić i Begzada Husića, date u istrazi, i to u SR Njemačkoj u postupku pružanja međunarodne pravne pomoći, iskazi ovih svjedoka nisu zakonito pribavljeni, te se na njima nije mogla zasnovati pobijana presuda, kao što je to pravilno zaključilo i prvostepeno vijeće.

84. Bez obzira što su navedeni svjedoci saslušani neposredno pred sudom, isti nisu sudu ponudili neposredna saznanja o inkrimnisanom događaju, niti su bilo čime teretili optuženog Harisa Zornića, iz kog razloga prvostepeno vijeće opravdano nije moglo utvrditi krivicu optuženog na osnovu tih iskaza.

85. Vezano za inkriminacije iz tačke 3. optužnice, prvostepeno vijeće je pravilno zaključilo da provedeni dokazi kada se cijene pojedinačno i u međusobnoj povezanosti ne dokazuju, isključujući svaku razumnu sumnju, krivicu optuženog Harisa Zornića, iz kog razloga je optuženi oslobođen i za ovu tačku optuženja.

86. Nadalje, Apelaciono vijeće ne nalazi osnovanim ni žalbene navode tužilaštva koji se odnose na inkriminacije iz tačke 4. optužnice, pa u tom smislu ovo Vijeće prihvata činjenična utvrđenja iz pobijane presude.

87. Naime, na ove okolnosti tužilaštvo je prezentiralo iskaze svjedoka Rifata Ibiševića, Bege Muškića i Sabine Muškić iz istrage, koje su dali u SR Njemačkoj u postupku pružanja međunarodne pravne pomoći, ali je prvostepeno vijeće utvrdilo da su i ovi dokazi nezakonito pribavljeni, te da se na njima ne može zasnovati sudska odluka, iako tužilaštvo u žalbi tvrdi suprotno.

88. I pored toga svjedok Rifat Ibišević je bio pozvan da svjedoči na glavnom pretresu pred ovim Sudom, što je on odbio, dok iz pribavljenog krivičnog spisa iz SR

Njemačke, odnosno iz presude za Rifata Ibiševića, proizilazi da je isti u svojoj odbrani spominjao Hamdu Dacića kao nalogodavca. S obzirom da se radi o njegovoj odbrani, na koje okolnosti nisu izvođeni dokazi, niti utvrđivane činjenice za koga je to Rifat Ibišević vozio pomenutu drogu, prvostepeno vijeće navedeno nije moglo uzeti kao utvrđenu činjenicu u predmetnom krivičnom postupku.

89. Nasuprot žalbenim navodima tužilaštva, prvostepeno vijeće je cijenilo inostrane presude kojima su osuđeni Rifat Ibišević, Drita Ibišević, Ismet Omerović i Bego Muškić, kao i druge inostrane presude na koje je ukazalo tužilaštvo, ali s obzirom da uz navedene presude nisu prezentirani dokazi iz kojih proizilaze činjenična utvrđenja iz istih, te presude prvostepeno vijeće opravdano nije moglo cijeniti na način da dokazuju odlučne činjenice za utvrđivanje odgovornosti optuženih u ovom krivičnom postupku, već je odgovornost optuženih prvostepeno vijeće utvrdilo na temelju dokaza pribavljenih i cijenjenih u krivičnom postupku koji se vodi pred Sudom BiH.

90. Prvostepeno vijeće je pravilno ocijenilo i transkripte sadržaja prisluškivanih razgovora, te je došlo do logičnog zaključka da se ne može sa sigurnošću utvrditi da Ismet Omerović, Rifet Ibišević i njegova supruga Drita, razgovaraju o optuženom Hamdi Daciću i da isti ima veze sa krivičnopravnim događajem zbog kojeg je Rifat Ibišević lišen slobode i osuđen.

91. Prvostepeno vijeće je također cijenilo da su svjedoci Ismet Omerović i Bego Muškić na glavnom pretresu izjavili da nemaju veze sa Hamdom Dacićem, i da s njim nisu ništa radili, pri čemu je Bego Muškić izjavio i da njegov iskaz dat u istrazi nije istinit, već da je dat pod pritiskom i prijetnjama, a Ismet Omerović je izjavio da je odbio dati iskaz u istrazi i da nije želio da laže protiv optuženih Harisa Zornića i Hamde Dacića. Kako se pravilno navodi u pobijanoj presudi, svjedocima Ismetu Omeroviću i Begi Muškiću su optuženi Haris Zornić i Hamdo Dacić poznati iz SR Njemačke i poznato im je da su imali firme, ali ovi svjedoci pred sudom nisu inkriminirali optužene Harisa Zornića i Hamdu Dacića da su imali veze sa neovlaštenim prometom opojnih droga, posebno ne sa onim za koje su navedeni svjedoci osuđeni u SR Njemačkoj.

92. S obzirom na navedeno, a u nedostatku drugih relevantnih dokaza, prvostepeno vijeće je izvelo pravilan i objektivan zaključak da se u konkretnom slučaju ne radi o inkriminirajućim svjedocima za optuženog Hamdu Dacića, primjenjujući pri tome princip *in dubio pro reo*.

93. Shodno tome, prvostepeno vijeće je zaključilo da kod ovakvih iskaza svjedoka u odnosu na radnje kojima se terete optuženi Hamdo Dacić i Haris Zornić, a usljed nedostatka audio zapisnika o saslušanju svjedoka u istrazi, kako bi potkrijepilo i osiguralo iskaze ovakvih svjedoka, koji su sudjelovali u nezakonitim radnjama, niti su saslušanje svjedoka koji ne žive u Bosni i Hercegovini proveli u postupku sudskog obezbjeđenja dokaza saslušanjem pred sudijom za prethodni postupak, te usljed nedostatka materijalnih dokaza koji potvrđuju takve iskaze, sud ih nije mogao prihvatiti i na istima zasnovati osuđujuću odluku, posebno ne u situaciji kada je za određene svjedoke tužilaštvo tražilo da se proglaše „neprijateljskim svjedocima“.

94. Nadalje, u pobijanoj presudi je na navedene okolnosti prvostepeno vijeće cijenilo zapisnik o saslušanju svjedoka Admira Jasike, kojem nije bilo poznato kako se zove osoba kojoj je u SR Njemačkoj predao novac u oznosu od 500,00 ili 1.000,00 Eura po uputstvu i zamolnici Hamde Dacića ili izvjesnog Samira Mahmutovića.

95. Prvostepeno vijeće je vezano za svjedoka Admira Jasiku također imalo u vidu i Službenu zabilješku, broj 17-02/3-177/09 od 21.10.2009. godine, koja je sačinjena od strane Državne agencije za istrage i zaštitu, a koja sadrži analizu rezultata posebnih istražnih radnji u odnosu na koje službenici Državne agencije za istrage i zaštitu izvode određene zaključke o umiješanosti ovog svjedoka u radnje koje se stavljaju na teret optuženim Harisu Zorniću i Hamdi Daciću. S obzirom da se radi o službenoj zabilješci koja ne sadrži neposredna saznanja službenih osoba, već samo prepričavanja dokaza iz SR Njemačke, koji nisu prezentirani tokom postupka, to je prvostepeno vijeće donijelo pravilan zaključak da ovaj dokaz za sud nema dokaznu vrijednost u smislu člana 15. ZKP BiH.

96. Kako se pravilno navodi u pobijanoj presudi svjedok Admir Jasika je na glavnom pretresu izjavio da nije imao poslovne odnose sa braćom Dacić, ali da ih poznaje i da su se družili. Svjedok Jasika je izjavio da se nije družio sa Arminom Husićem i Begzadom Husićem, da je samo upoznao Begzada Husića jedne prilike u Bosni, te je od Begzada zamoljen da ponese neki novac u koverti iz SR Njemačke u vezi kupovine nekog auta. Svjedok je negirao da poznaje Rifata Ibiševića i Ismeta Omerovića, ali je potvrdio da ga se jedne prilike na molbu Lutve Dacića, našao sa nekom osobom u blizini Offenbacha, mislio je da se radi o Turčinu, i predao mu iznos od oko 1.000,00 – 1.500,00 Eura, koji novac mu je kasnije vratio Hamdo Dacić.

97. Dakle, cijeneći iskaz ovog svjedoka na glavnom pretresu, prvostepeno vijeće je zaključilo da se isti suštinski ne razlikuje od iskaza koji je svjedok dao u istrazi, što upućuje na zaključak da se ne radi o svjedoku koji ima neposredna saznanja o radnjama koje se optuženim Harisu Zorniću i Hamdi Dacić stavljaju na teret, te je iz navedenih razloga prvostepeno vijeće iskaz svjedoka Admira Jasike ocijenilo irelevantnim u konkretnom slučaju, koji zaključak kao pravilan i argumentovan prihvata i ovo Vijeće.

98. Nadalje, pobijana presuda sadrži pravilnu i detaljnu analizu iskaza svjedoka Begzada Husića i Armina Husića, te se u tom smislu pravilno navodi da je svjedok Begzad Husić prilikom neposrednog saslušanja pred sudom od strane tužilaštva proglašen „neprijateljskim svjedokom“, te je odbio svjedočiti na okolnosti na koje je pozvan da svjedoči, ističući da mu je prilikom saslušanja u istrazi u SR Njemačkoj prijećeno i da je ispitivan na nedozvoljen način, jer nije dobio poziv za svjedočenje, već su po njega došla dva policajca i odveli ga u prostorije Tužilaštva državne policije Bavaria, gdje je ispitivan od strane tužioca Tužilaštva BiH i njegovog saradnika, pri čemu mu je prijećeno i stavljane su mu riječi u usta.

99. Nadalje, svjedok Armin Husić je pred sudom potvrdio da poznaje „braću Dacić“, da su se u SR Njemačkoj bavili građevinom i bili dobrog imovnog stanja, te je izjavio da je na zahtjev Hamde Dacića iz SR Njemačke u Sarajevo dovezao 2 polovna automobila, koja je on otplaćivao na lizing u SR Njemačkoj, za što mu je Hamdo Dacić uredno davao novac. Dakle, s obzirom na navedeni iskaz prvostepeno vijeće nije moglo zaključiti da je svjedok Armin Husić imao neki drugi poslovni odnos sa Hamdom Dacićem, niti je svjedok iznio bilo kakva druga saznanja koja se mogu vezati za predmet optužbe. Naime, svjedok jeste potvrdio da je saslušan u Nurnbergu u istrazi, ali da se izjave ne sjeća, pri čemu je i ovaj svjedok potvrdio da nije dobio poziv za saslušanje, već da je priveden od strane njemačke policije i da se ne sjeća da je bio poučen o svojim pravima, te da je tom ispitivanju bio prisutan samo njemački policajac i niko drugi od strane njemačkih organa vlasti.

100. Slijedom navedenog, prvostepeno vijeće je pravilno utvrdilo da osim iskaza navedenih svjedoka, iz kojih nije moglo crpiti saznanja o predmetu suđenja, te s obzirom da iskaze iz istrage sud nije prihvatio kao zakonite dokaze i da pomenuti svjedoci na pretresu svojim kazivanjem nisu inkriminirali optuženog Hamdu Dacića, nije

bilo drugih dokaza koji bi dokazali predmetne inkriminacije.

101. Pri tome je prvostepeno vijeće mislilo na krivični spis iz SR Njemačke, sa nalogom za hapšenje Hamde Dacića, te Presudu Suda Udine – Republika Italija od 15.05.2000. godine, kojom je Hamdo Dacić osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 8 godina i novčanu kaznu u iznosu od 80.000,00 LIT, zbog krivičnog djela nedozvoljene trgovine opojnim sredstvima, iz razloga što se iz istih se ne mogu crpiti bitne činjenice za ovaj postupak. Cijeneći navedene dokaze, prvostepeno vijeće je pravilno zaključilo da se radi o policijskim operativnim saznanjima, koja ne mogu poslužiti kao dokaz u sudskom postupku bez drugih valjanih dokaza, s obzirom da se radi o sudskoj presudi strane države koja se ne odnosi na događaj iz predmetne optužnice.

102. Prvostepeno vijeće je na ove okolnosti cijenilo i iskaz svjedokinje Mirsade Karajić, koja je bila u braku sa optuženim Hamdom Dacićem za vrijeme dok je on živio u SR Njemačkoj, a koja je izjavila da joj nije poznato da se Hamdo Dacić bavio drogom, već poslovanjem u firmi koju je ona registrovala.

103. U pogledu ove tačke optužnice, prvostepeno vijeće je u odnosu na optuženog Harisa Zornića također cijenilo Prikaz činjeničnog stanja Državnog tužilaštva Nurnberg – Furth, broj ..., u kojem se navodi da Državno Tužilaštvo Nurberg – Furth vodi dva istražna postupka radi nedozvoljenog bavljenja trgovinom opojnim drogama, od kojih se jedan postupak broj ... vodio protiv Hamde Dacića, vezano za prevoze opojne droge od strane kurira Rifata Ibiševića, i to u vrijeme 28.01.2008. godine 13 kg heroina, zatim 27.07.2007. godine najmanje 10 kg heroina, te u vremenu od 11.08.2005. do 17.11.2005. godine najmanje 10 kg heroina. Međutim, kako uz ovaj izvještaj nije dostavljen niti jedan dokaz kojim bi se potvrdila ovakva činjenična utvrđenja od strane organa krivičnog gonjenja u SR Njemačkoj, te kako isti sadrži samo operativna saznanja bez valjanih dokaza, to je prvostepeno vijeće ovaj dokaz ocijenilo irelevantnim. Navedeni stav u cijelosti podržava i Apelaciono vijeće.

104. S obzirom na navedena činjenična utvrđenja iz pobijane presude, Apelaciono vijeće nalazi da je prvostepeno vijeće donijelo pravilnu odluku u pogledu tačke 4. optužnice, te da cijeneći ponuđene dokaze tužilaštva nije moglo sa sigurnošću utvrditi da je optuženi Hamdo Dacić počinio krivičnopravne radnje koje mu se stavljaju na teret, te je primjenom principa *in dubio pro reo* oslobodilo optuženog od optužbe. Ovakav zaključak prihvata i Apelaciono vijeće, iz razloga što tužilaštvo svojom žalbom

nije dovelo u sumnju činjenična utvrđenja iz pobijane presude.

105. Pored svega navedenog, potrebno je također naglasiti da je prvostepeno vijeće ocijenilo iskaze inspektora iz SR Njemačke na pravilan način, iako tužilaštvo smatra da njihovim iskazima prvostepeno vijeće nije dalo adekvatan značaj. Naime, svjedoci Kristof Lipski i Hans Šmit su u SR Njemačkoj radili na istrazi vezano za navedene događaje i prikupljali određena saznanja i dokaze. Svjedoci su također potvrdili da je SR Njemačka u vezi sa ovim predmetom dobila molbu za pružanje međunarodne pravne pomoći od Bosne i Hercegovine i da su predstavnici Tužilaštva BiH dolazili da postupaju po toj međunarodnoj pravnoj pomoći, budući da je molbi udovoljeno, te su izvršena saslušanja određenih svjedoka. Također, povodom saznanja o provedenim istražnim radnjama pred Sudom su govorili i svjedoci Sado Halilović i Milomir Lopatić, policijski službenici Državne agencije za istrage i zaštitu, koji su vodili istragu i vršili određene provjere i istražne radnje vezano za krivično djelo organiziranog kriminala sa „ino komponentom“.

106. Iskaze navedenih svjedoka, prvostepeno vijeće je pravilno ocijenilo i na kraju izvelo zaključak da se očigledno radi o licima koja nemaju neposredna saznanja o predmetu suđenja, nego samo prepričavaju iskaze pojedinih svjedoka ili rezultate provedenih istražnih radnji, i navode samo indicije, bez konkretnih dokaza, iz kog razloga njihove iskaze u ovom kontekstu prvostepeno vijeće nije cijeno kao odlučne i bitne za rješavanje ove krivičnopravne stvari, već samo u dijelu kojim su potvrdili provođenje istražnih radnji. Dakle, žalbene prigovore tužilaštva koji su istaknuti u ovom pravcu ovo Vijeće nalazi neosnovanim i neutemeljenim.

107. Prvostepeno vijeće je u dovoljnoj mjeri cijeno i Očitavanje podataka sa mobilnih telefonskih uređaja, GSM SIM i MMC kartica, Federalne uprave policije – Centar za forenziku i podršku, broj 09-14/4-04-5-1291 od 24.08.2009. godine, koji nalaz je pojasnio vještak Samir Babić. Naime, vještak je pojasnio karakteristike mobilnih telefonskih uređaja oduzetih tokom istrage od optuženih, te kako prvostepeno vijeće pravilno zaključuje osim količine i karakteristika mobilnih uređaja nije moglo utvrditi neku relevantnu činjenicu, a koja bi optužene Harisa Zornića i Hamdu Dacića dovela u vezu sa inkriminacijama koje im se stavljaju na teret, što se također odnosi i na optuženog Cana Acika.

108. Apelaciono vijeće konstatuje da je prvostepeno vijeće pravilno i savjesno

ocijenilo i dokaze odbrane koji su izvedeni na naprijed navedene okolnosti, te da o istima neće detaljnije raspravljati, jer nisu bili predmet žalbe.

109. Iz svih naprijed navedenih razloga, prvostepeno vijeće je u odnosu na tačke 1., 2., 3. i 4. optužnice izvelo pravilan, objektivan i logičan zaključak da tužilaštvo provedenim dokazima nije dokazalo postojanje zločinačke organizacije, koju su, kako se navodi u optužnici, organizovali optuženi Haris Zornić i Hamdo Dacić, a istoj pristupili Enver Pašić, Esad Ličina, Can Acik, Miralem Babajić, Ismet Omerović, Bego Muškić i Rifat Ibišević, niti je tužilaštvo uspjelo dokazati da je optuženi Haris Zornić rukovodio radnjama Envera Pašića, Esada Ličine i Miralema Babajića u vezi sa neovlaštenim prometom opojne droge, za šta su isti procesuirani i oglašeni krivim, a optuženi Hamdo Dacić rukovodio radnjama Ismeta Omerovića, Bege Muškića i Rifata Ibiševića u vezi sa neovlaštenim prometom opojnih droga, za šta su isti također procesuirani i oglašeni krivim u SR Njemačkoj, slijedom čega nije dokazano ni da je u organizaciji optuženih Harisa Zornića i Hamde Dacića počinjeno krivično djelo neovlaštenog prometa opojnim drogama koje je popisano u KZ BiH.

110. Naime, pravilo je da ako sud ostane u sumnji u pogledu važnih činjenica, da će uzeti da je u konkretnom slučaju utvrđeno da ta pravno relevantna činjenica ne postoji zbog čega se ide u korist optuženog. Sud u sumnji uvijek ide u korist optuženog. Svaka sumnja, kao rezultat oprezne i kritičke ocjene dokaza, u pogledu pravno relevantnih činjenica u krivičnom postupku se mora odraziti u korist optuženog.

111. Dakle, sud će donijeti oslobađajuću presudu ne samo kad je dokazana nevinost optuženog, već i onda kad nije dokazana krivnja optuženog. Stoga, svaka sumnja u postojanje neke pravno relevantne činjenice mora se cijeliti u korist optuženog. U tom smislu, Apelaciono vijeće nalazi da je prvostepeno vijeće na pravilan način primijenilo načelo *in dubio pro reo* u odnosu na tačke 1., 2., 3. i 4. optužnice.

112. Shodno navedenom, Apelaciono vijeće zaključuje da tužilaštvo izjavljenom žalbom nije kazalo ništa novo što nije već isticano u prvostepenom postupku, te da nije dovelo u sumnju činjenična utvrđenja prvostepenog vijeća, koja su kako je naprijed navedeno logična i u dovoljnoj mjeri argumentovana u pobijanoj presudi.

113. Apelaciono vijeće smatra da je zlouporaba opojnih droga svjetska pojava i jedan od najvećih problema savremenog društva. Raširenost konzumiranja, a time i proizvodnje, te stavljanja u promet droga, s obzirom na stepen ugrožavanja

zdravlja ljudi i mnoštvo posljedica na zajednicu u cjelini, predstavlja ozbiljnu opasnost po zdravlje ljudi, prevashodno mladih, i našeg društva, kako se to pravilno navodi u žalbi tužilaštva. Međutim, u nedostatku dokaza koji će bez sumnje dokazati krivicu optuženih, prvostepeno vijeće nije moglo donijeti drugačiju odluku, nego da optužene Harisa Zornića, Hamdu Dacića i Can Acika oslobodi od optužbe, neovisno o tome što je velika količina droge bila predmetom nedozvoljenog prometa, te opasna po zdravlje ljudi, kao zaštitnom objektu.

114. Iz gore iznijetih razloga, Apelaciono vijeće žalbu tužilaštva nalazi neosnovanom, zbog čega je ista odbijena i prvostepena presuda u tom dijelu potvrđena.

115. Nadalje, Apelaciono vijeće nalazi da je prvostepeno vijeće pravilno i potpuno utvrdilo činjenično stanje u pogledu odgovornosti optuženog Can Acika za inkriminacije iz tačke 7. optužnice, te optuženog oslobodilo od optužbe (tačka I pod 5 izreke presude) da je počinio krivično djelo iz člana 52. Zakona o nabavljanju, držanju i nošenju oružja i municije Kantona Sarajevo, što ukazuje na neosnovanost žalbe, koja je izjavljena protiv oslobađajućeg dijela prvostepene presude, a koja u svom obrazloženju ne navodi niti jedan argument zašto misli da je sud nepravilno utvrdio činjenično stanje u pogledu tačke 7. optužnice.

116. Naime, optuženom se stavljalo na teret da je 24.02.2009. godine u svojoj kući na Ilidži bez dozvole nadležnog organa koja glasi na njegovo ime, držao vatreno oružje marke „Bereta“, te 216 komada pripadajuće municije kalibra 9 mm.

117. Međutim, prvostepeno vijeće je pravilno utvrdilo da je za navedeni pištolj postojala dozvola MUP-a Kantona Sarajevo – Policijska uprava četvrta, reg. broj: 299/07, koja je glasila na ime oca optuženog Can Acika, i to Sukur Acika, što jasno ukazuje da nisu ispunjena obilježja bića krivičnog djela iz člana 52. Zakona o nabavljanju, držanju i nošenju oružja i municije Kantona Sarajevo.

118. Ovakvu odluku, Apelaciono vijeće nalazi pravilnom i u dovoljnoj mjeri obrazloženom u pobijanoj presudi.

IV. ODLUKA KOJOM SE PRVOSTEPENA PRESUDA PREINAČAVA

A. ŽALBENI OSNOVI U SKLADU SA ČLANOM 298. ZKP BIH: POVREDE KRIVIČNOG ZAKONA

1. STANDARDI ZA ODLUČIVANJE PO ŽALBI

119. Podnosilac žalbe koji tvrdi da je došlo do pogrešne primjene zakona mora navesti barem tu navodnu pogrešku, iznijeti uvjerljive argumente u prilog svojoj tvrdnji i obrazložiti na koji način je ta pogreška utjecala da odluka bude nezakonita.

120. U slučaju kada povreda zakona proizilazi iz primjene pogrešne pravne norme u presudi, Apelaciono vijeće može navesti tačnu pravnu normu i shodno tome preispitati relevantna činjenična utvrđenja prvostepenog vijeća. Time Apelaciono vijeće ne ispravlja samo pravnu grešku nego osigurava primjenu odgovarajuće pravne norme na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje.

121. U slučaju kada Apelaciono vijeće zaključi da je prvostepeno vijeće pogriješilo u primjeni zakona, ali je uvjeren u tačnost činjeničnog stanja koje je utvrdilo prvostepeno vijeće, Apelaciono vijeće će preinačiti presudu u svjetlu pravilne primjene zakona i po potrebi samo izreći odgovarajuću kaznu, a u skladu sa odredbama člana 314. stav 1. i 308. ZKP BiH.

2. ŽALBA BRANIOCA OPTUŽENOG HARISA ZORNIĆA

122. Odbrana u žalbi navodi zašto je potpuno i pravilno utvrđenje činjeničnog stanja, i u vezi s tim, pravilna primjena materijalnog prava, prije svega, bila obaveza suda koji, u suprotnom, čini pogrešnu primjenu materijalnog prava, a u vezi s tim nekada i bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH, a svakako je počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 2.

ZKP BiH, u nepravilnoj primjeni materijalnog prava, jer ZKP upućuje na obaveznu zakonitost postupka.¹⁴

123. U konkretnom nije suđeno pod uvjetima koji su propisani u KZ BiH, materijalno pravni propis nije pravilno primijenjen, a to se može cijeniti i kao pogrešna primjena materijalnog prava.¹⁵

124. Odbrana ističe da u osudi u izreci pobijane presude, na način kako je to opisano u samoj izreci, u činjeničnom supstratu izvršenja ne može stajati da je djelo istovremeno počinjeno i kao sticaj djela /više djela/ i kao jedno djelo /produženo djelo/, a u pravnoj kvalifikaciji djela /pa čak i u obrazloženju/ upravo tako i stoji. Tako je pogrešnom primjenom zakona došlo do bitne povrede odredaba krivičnog postupka u nerazumljivosti izreke, a i do bitne povrede u nedostatku razloga o odlučnim činjenicama obrazloženja, jer obrazloženje nema razloge o ovakvom postupanju.¹⁶

125. U žalbi se ukazuje da je zakon presuđenja stupio na snagu 01.03.2003. godine, onda se bez obzira da li se radi o činjenju u stjecaju ili u obliku produženog djela, očiglednim ukazuje da je dio radnji u činjenju naznačen „od 2002. godine do 01.03.2003. godine“ počinjen van roka važenja zakona na osnovu koga je uslijedilo presuđenje. Dakle, ako je djelo počinjeno u stjecaju ili kao produženo djelo, onda je to sasvim svejedno, jer i u jednom i u drugom obliku se radi o najmanje jednoj radnji konkretnog izvršenja, za koju je presuđeno na osnovu zakona koji se nije mogao primjeniti.¹⁷

126. Konačno, ako su pojedinačne radnje izvršenja ulaganja novca u legalne tokove, onda proizilazi da je do momenta stupanja na snagu KZ BiH (po kome je presuđeno) u legalne novčane tokove uloženi iznos od 731.014,50 KM. Kako je izrekom presude naznačeno da je ukupan uloženi iznos 1.659.643,22 KM, oduzimanjem iznosa od 731.014,50 KM dobije se iznos od 928.628,72 KM. Tek ovaj iznos je iznos koji je mogao biti ulagan u legalne tokove (što predstavlja radnju izvršenja krivičnog djela

¹⁴ Str. 2 žalbe

¹⁵ Str. 3 žalbe

¹⁶ Str. 3 žalbe

¹⁷ Str. 4 žalbe

prema izreci), nakon 01.03.2003. godine i tek ovaj iznos, u smislu zabrane retroaktivne primjene zakona, može biti prihvaćen kao zakonito utužen iznos. Prema navodima odbrane nema krivične odgovornosti ukoliko krivično djelo nije propisano zakonom, pa tako sve ono što je počinjeno prije 01.03.2003. godine, bez obzira u kom vidu radnje izvršenja je činjeno, ne može predstavljati krivično djelo.¹⁸

127. Nadalje, bez obzira da li se radi o stjecaju ili produženom krivičnom djelu, iz naznačene izreke optužnice, sud je *ex offio* morao izostaviti dijelove optuženja odnosne na period prije stupanja na snagu KZ BiH, po kojem je presuđeno. Stoga je pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, u vezi sa pogrešnom primjenom materijalnog prava, rezultiralo time da je izrekom naznačen pogrešan iznos od 1.659.643,22 KM, uložen u periodu od 2002. godine do 2005. godine, umjesto pravilnog iznosa od 928.628,72 KM, uloženog u periodu od 01.03.2003. godine do 2005. godine.¹⁹

128. U žalbi se navodi da kako je porijeklo naznačenog novca krivično djelo počinjeno na teritoriju SR Njemačke i sastojalo se u utaji poreza, proizilazi da je zaštitni objekat jedan od budžeta legitimiran za prijem poreskog novca u SR Njemačkoj. Na drugoj strani nedvosmisleno je utvrđeno, što je sud i prihvatio, da je za krivično gonjenje na području SR Njemačke nastupila zastara krivičnog gonjenja.²⁰

129. Pravna dilema koja se nameće u tzv. „produženom roku zastare“ ogleda se u tome da je bosansko-hercegovački državljanin izložen riziku progona za povredu zaštićenog dobra teže, nego što je to njemački državljanin za isto počinjeno krivično djelo na području SR Njemačke.²¹

130. U konkretnoj situaciji provedba Ugovora nije izvršena po pravilima reciprociteta, pa je ovakav način tumačenja i primjene ugovora neprimjenjiv, te je takav vid međunarodne pravne pomoći, prema mišljenju odbrane, trebalo odbiti, *lege artis*. Dokazi koji su upotrebljavani, a zapravo su morali biti izdvojeni, jer ti dokazi nisu zakoniti dokazi, ne mogu predstavljati osnovu presuđenja, a sud na nezakonitim

¹⁸ Str. 5 žalbe

¹⁹ Str. 6 žalbe

²⁰ Str. 6-7 žalbe

²¹ Str. 9 žalbe

dokazima ne može zasnivati odluku. Saznanja o ranije počinjenom djelu sud je crpio iz tih dokaza i na drugoj strani iz priznanja optuženog. Kako su pređašnji dokazi ocijenjeni nezakonitim ostaje da je priznanje optuženog, na koje se ovaj sud pozvao, tako ostalo bez dokaza, te je sud zasnovao presudu samo na priznanju optuženog. *Iura novit curia*, da se presuda ne može zasnivati samo na priznanju.²²

131. Odbrana zaključuje da u okviru međunarodnog prava, međunarodnog ugovora, nije postojao pravni osnov da se dokazi koje je prosljedila SR Njemačka cijene kao dokazi o počinjenom djelu bez obzira da li je ono presuđeno. Slijedom toga morao je postojati i domaći propis koji izričito propisuje da se predikatno djelo (koje nije presuđeno) može smatrati takvim u presudi za pranje novca ako je počinjeno i u inostranstvu, da bi *lege artis* bila omogućena primjena domaćeg zakonodavstva. Takav propis u BiH nije postojao sve do Zakona o sprečavanju pranja novca iz 2009. godine. Kako je radnja izvršenja vezana za 2002. godinu do 2005. godine ponovno proizilazi da se na osnovu domaćeg propisa to nije moglo cijeliti, jer u vrijeme izvršenja takav zakon nije postojao.²³

132. Tako i krivični progon i presuđenje nije provedeno zakonito, nego na štetu optuženog, a konačno do krivičnog progona uopće nije ni moglo doći, što je moralo rezultirati presudom kojom se optužba odbija ili usljed nedostatka dokaza oslobađa od odgovornosti.²⁴

3. Nalazi Apelacionog vijeća

133. Apelaciono vijeće prije svega ističe da je žalba branioca optuženog Harisa Zornića osnovana u pogledu povrede krivičnog zakona, te da žalbeni prigovori koji se odnose na bitne povrede odredaba krivičnog postupka i na pogrešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje također nedvosmisleno ukazuju na tu istu povredu, odnosno na nepostojanje krivičnog djela koje se optuženom stavlja na teret. Dakle, uvažavajući

²² Str. 12 žalbe

²³ Str. 13 žalbe

²⁴ Str. 14 žalbe

žalbeni prigovor odbrane koji se odnosi na povredu krivičnog zakona, ovo Vijeće rješava i ostala sporna pitanja pokrenuta u predmetnoj žalbi, te je stoga bespredmetno davati posebno obrazloženje za ostale žalbene prigovore, a sve u cilju efikasnosti i ekonomičnosti krivičnog postupka. S obzirom na karakter odluke koju je donijelo Apelaciono vijeće, bespredmetno je također razmatrati žalbene prigovore koji se odnose na krivičnopravnu sankciju koja je izrečena u prvostepenom postupku.

134. Potrebno je naglasiti da je Apelaciono vijeće utvrdilo da su razlozi zbog kojih je donijelo odluku u korist optuženog Harisa Zornića od koristi i za optužene Can Acika i pravno lice „Majorka“ d.o.o. Sarajevo koji nisu podnijeli žalbu u tom smislu, te je primjenom člana 309. ZKP BiH, postupilo po službenoj dužnosti kao da takve žalbe postoje. Ovakvo postupanje Apelacionog vijeća je ne samo u interesu optuženih, nego i u interesu pravde kako bi se omogućila jedinstvena primjena zakona u istom krivičnom postupku i da se pri tome ostvari princip primjene jednake mjere prava na saoptužene koji se nalaze u istom pravnom položaju.

135. Potrebno je istaći da ukoliko sud prvog stepena ostvari povredu krivičnog zakona to u pravilu ne dovodi do ukidanja odluke nego se ta odluka, prihvatanjem žalbe ili povodom žalbe po službenoj dužnosti, preinačava i na taj način povreda zakona otkloni.

136. Stoga je Apelaciono vijeće otklonilo navedenu povredu i preinačilo pobijanu presudu, odnosno uvažilo prijedlog iz žalbe branioca optuženog Harisa Zornića, te je optuženog Harisa Zornića oslobodilo od optužbe, u skladu sa odredbom člana 284. tačka a) ZKP BiH, a primjenom instituta *beneficium cohaesionis* oslobođeni su od optužbe i optuženi Can Acik i pravno lice „Majorka“ d.o.o Sarajevo po istom zakonskom osnovu.

137. Povreda krivičnog zakona u skladu sa članom 298. tačka a) ZKP BiH postoji kada je u pitanju da li je djelo za koje se optuženi goni krivično djelo, te se može pojaviti u tri oblika, i to: 1) kao pogrešna ocjena da li djelo, za koje se tereti optuženi predstavlja ili ne predstavlja krivično djelo, 2) kao pogrešna ocjena postojanja, odnosno nepostojanja konstitutivnih obilježja krivičnog djela i 3) kao pogrešna ocjena postojanja ili nepostojanja protivpravnosti.

138. Dakle, pogrešna ocjena suda u pogledu postojanja zakonskih obilježja krivičnog djela sastoji se u tome što sud pogrešno smatra da su u opisu djela navedena sva konstitutivna obilježja krivičnog djela za koje je optuženog oglasio krivim.

139. Apelaciono vijeće nalazi da je osnovan žalbeni prigovor odbrane u pogledu povrede krivičnog zakona iz člana 298. tačka a) ZKP BiH, odnosno da je prvostepeno vijeće pogrešno zaključilo da su ostvarena i opisana sva bitna obilježja krivičnog djela Pranje novca iz člana 209. stav 2. KZ BiH, iz razloga što ovo Vijeće nalazi da u konkretnom slučaju opisano djelo u izreci prvostepene presude, nije krivično djelo, budući da mu nedostaje jedan od konstitutivnih elemenata.

140. Pranje novca bi se moglo definisati kao vrsta imovinskog kriminaliteta, čiji su ciljevi prikrivanje postojanja i porijekla nelegalno stečenih sredstava, i to uključivanjem tih sredstava transformacijom, prebacivanjem, razmjenjivanjem, prikrivanjem namjene, miješanjem s legalnim sredstvima, ili na drugi način, u legalne finansijske tokove, čime se osim porijekla nelegalno stečenih sredstava, prikriva kriminalna djelatnost i ostvaruje krajnji cilj pranja novca – nesmetano korištenje prihoda od kriminalne djelatnosti i izbjegavanje kazne za izvršena krivična djela.

141. Prije razmatranja žalbenih navoda koji se odnose na naprijed navedena utvrđenja prvostepenog vijeća, potrebno je ukazati na elemente krivičnog djela pranje novca. Dakle, u konkretnom slučaju bilo je potrebno utvrditi i u izreci presude opisati radnju počinjenja djela, koja može biti svaka radnja koja se sastoji u prikrivanju ili pokušaju prikrivanja „prljavog novca ili imovine“. Da bi se radilo o ovom krivičnom djelu, potrebno je da su u pitanju novac ili imovina veće vrijednosti ili da krivično djelo ugrožava zajednički gospodarski prostor Bosne i Hercegovine ili da ima štetne posljedice za djelatnost ili finansiranje institucija Bosne i Hercegovine.

142. Međutim, pranje novca je oblik kriminaliteta koji je derivativan po svojoj prirodi, te ne može biti pranja novca bez prethodnog izvršenja nekog drugog krivičnog djela. U tom smislu je bitno istaći da je predikatno krivično djelo,²⁵ krivično djelo čijim izvršenjem je nastala imovinska korist koja je predmet krivičnog djela pranja novca.

²⁵ Zakon o sprečavanju pranja novca i finansiranja terorističkih aktivnosti, Službeni glasnik BiH, br. 53/09, član 3. tačka h) glasi: „*Predikatno krivično djelo je krivično djelo čijim počinjenjem je pribavljena imovina koja je predmet krivičnog djela pranja novca.*“

143. Dakle, pranje novca jeste prikrivanje stvarnog porijekla novca ili imovine sa namjerom da se nelegalna sredstva prikažu kao da dolaze iz legalnih izvora. Pranju novca, kako je već rečeno, nužno prethodi predikatno djelo odnosno krivično djelo putem kojeg je stečena dobit koja može postati predmet pranja novca. Najčešće se kao predikatna krivična djela pojavljuju: trgovina drogom i drugim opojnim sredstvima, trgovina ljudima, organizovanje prostitucije, trgovina oružjem, trgovina dijelovima ljudskog tijela, svi oblici poslovanja iz kojih se vrše carinske i porezne utaje, zloupotrebe u bankarskom i kartičnom poslovanju, te sve druge djelatnosti kojim se vrši prikrivanje novca i imovine koji su pribavljeni krivičnim djelom.

144. Iz činjeničnog opisa predmetne optužnice, a zatim i izreke pobijane presude, proizilazi da je predikatno krivično djelo porezna utaja počinjena na teritoriji SR Njemačke, te je tužilaštvo bilo dužno dokazati da je upravo taj novac „prljav“ i da je isti iskorišten radi osnivanja društva sa ograničenom odgovornošću „Majorka“ d.o.o. Sarajevo, odnosno da se putem navedenog pravnog lica stavio „prljav“ novac u legalne novčane tokove, tako što su u periodu od 2002. do januara 2005. godine optuženi gradili hotel „Exclusive“ u naselju Rajlovac u Sarajevu.

145. S tim u vezi, potrebno je istaći da je porez dio prihoda ili imovine koji država na temelju vlasti oduzima od fizičkih ili pravnih osoba za pokrivanje svojih rashoda. Krivično djelo porezne utaje ima određene elemente krivičnog djela prevare i krivičnog djela utaje. Dakle, porezna utaja predstavlja neplaćanje zakonski utvrđenih poreza.

146. Sama priroda krivičnog djela porezne utaje je specifična, iz razloga što se porez plaća na dobit iz legalne djelatnosti, te ne predstavlja „prljav“ novac već od samog izvora nastanka kao većina drugih predikatnih krivičnih djela koja su naprijed navedena. S obzirom upravo na tu specifičnost fiskalna krivična djela uživaju poseban tretman i po Konvenciji o pranju novca, potrazi, pljenidbi i konfiskaciji dobiti stečene putem kriminalnih radnji od 08.11.1990. godine, koja u članu 18. kao jedan od razloga za odbijanje saradnje između država navodi i slučaj kada „*cjelo na kcje se zahjevu*

Konvencija o pranju novca, potrazi, pljenidbi i konfiskaciji dobiti stečene putem kriminalnih radnji (Vijeće Evrope, Evropski ugovori, ETS No. 141, Srasbourg 08.11.1990. godine) u članu 1. pod tačkom e) propisuje „*krivično cjelo u sticaju*“ te navodi da isto „*podrazumjeva svako krivično cjelo putem kcjeg je stečen prihod kcji može postati predmet cjela iz člana 6.ove Konvencije.*“

odnosi je politički ili fiskalni prekršaj“. Navedeno znači da zamoljena država može odbiti pomoć ukoliko bi udovoljavanje molbi moglo štetiti njenoj suverenosti, sigurnosti, javnom redu ili drugim suštinskim interesima države.

147. Apelaciono vijeće nalazi da je odbrana osnovano ukazala da u konkretnom slučaju nedostaje jedan od bitnih elemenata krivičnog djela pranja novca, odnosno jasni pokazatelji da se radi o nezakonitom prihodu iz SR Njemačke koji su optuženi pokušali prikriti na način da ga uključe u redovne legalne privredne i finansijske tokove u Bosni i Hercegovini. Kako je naprijed istaknuto dobit koja se oporezuje potiče iz legalne djelatnosti (pružanje usluga u građevinarstvu u SR Njemačkoj), te je nužno precizno razgraničiti kada je zakonito stečen prihod postao nezakonit.

148. Nije sporno da materijalna dokumentacija upućuje na zaključak da je u SR Njemačkoj od strane nadležnog organa u Nurnbergu vođen postupak vezano za utvrđivanje i prinudnu naplatu poreza u vezi sa djelatnošću kojom su se u to vrijeme optuženi Haris Zornić i Hamdo Dacić bavili u SR Njemačkoj, u gradu Nurnbergu.

149. Međutim, spronim se ukazuje, na što je odbrana osnovano ukazala, da je za krivično djelo porezne utaje u SR Njemačkoj nastupila zastarjelost krivičnog gonjenja, što je potvrdio svjedok Kurt Bauer (zaposlen u Poreznoj upravi Nurnberg), koji je na glavnom pretresu izjavio da je ovo krivično djelo porezne utaje u SR Njemačkoj zastarilo, ali da nije zastarilo potraživanje neplaćenog poreza, koje opet, može biti potraživano neovisno od krivičnog postupka.

150. Zastara krivičnog gonjenja u krivičnom pravu predstavlja prestanak ovlaštenja nadležnih tijela na krivični progon počinitelja krivičnog djela nakon proteka zakonom određenog vremena od vremena izvršenja krivičnog djela. Dakle, protekom zakonom određenog vremena država gubi pravo na kažnjavanje (*ius puniendi*), odnosno gubi pravo krivičnog gonjenja, izricanja sankcije učinitelju krivičnog djela ili izvršenja već izrečene krivičnopravne sankcije. Shodno tome, zastara krivičnog progona vodi gašenju kažnjivosti djela, isključuje mogućnosti progona za kažnjivu radnju, što znači prestanak ovlasti nadležnih tijela na krivični progon počinitelja krivičnog djela nakon proteka u zakonu određenog vremena, a time i realizaciji drugih eventualnih potraživanja iz takvog krivičnog djela.

151. Nadalje, Apelaciono vijeće primjećuje da se izrekom pobijane presude optuženom Harisu Zorniću na teret stavlja da je u periodu od 1992. godine

do 1995. godine na teritoriji SR Njemačke utajio porez, a pri tome prvostepeno vijeće zanemaruje činjenicu navedenu u izreci, da sve i da su postojali uslovi da se prema optuženom postupak vodi u Bosni i Hercegovini za utaju poreza, u skladu sa Zakonom o amnestiji Federacije Bosne i Hercegovine²⁶, sve osobe su oslobođene od krivičnog gonjenja ili potpuno oslobođene od izrečene kazne ili neizvršenog dijela kazne koje su u periodu od 01.01.1991. godine do 22.12.1995. godine, učinile bilo koje od krivičnih djela, sa određenim izuzecima koji nisu primjenjivi na konkretan slučaj. Iz navedenog, proizilazi da krivičnopravne radnje koje se stavljaju na teret optuženom Harisu Zorniću, a počinjene su u periodu od 1992. do 1995. godine, ulaze u period kojim država amnestira počinioce krivičnih djela.

152. Prema zakonima naše države amnestija je akt koji se donosi zakonom, a kojim se neodređenom broju osoba daje oslobođenje od krivičnog progona, potpuno ili djelimično oslobođenje od izvršavanja kazne, zamjenjuje se izrečena kazna blažom kaznom, određuje birsanje osude ili se ukidaju određene pravne posljedice osude. Primjena amnestije predstavlja izuzetak od pravila da je pravedno da svaki počinitelj krivičnog djela dobije zasluženu kaznu. Na taj način, ona se javlja i djeluje jače od samog zakona koji propisuje kaznu za krivično djelo, te od sudske odluke kojom je ta kazna izrečena.

153. S obzirom na posljedice koje proizilaze iz zastare i amnestije, Apelaciono vijeće zaključuje da iz činjeničnog opisa na način kako je predstavljen u izreci pobijane presude, očigledno proizilazi da predikatno djelo utaje poreza, kao objektivni uslov inkriminacije, ne postoji, a ako nema krivičnog djela iz kojeg izvire „prljavi novac“, nema niti mogućnosti pranja takvog novca kao „priljavog novca“. Dakle, nema zakonske mogućnosti da se krivično djelo pranja novca procesuiru.

154. U dijelu činjeničnog opisa iz izreke pobijane presude, optuženi Zornić se oglašava krivim i za pranje novca od navodno utajenog poreza od strane Hamde Dacića za period od 1995. do 1998. godine, bez navođenja činjenica i okolnosti kojima se to predikatno djelo dokazuje, niti za navodnu poresku utaju postoji pravnosnažna presuda.

²⁶ Službene novine FBiH, br. 48/99.

155. Slijedom navedenog, Apelaciono vijeće zaključuje da je navodno utajeni novac izgubio kriminogenu prirodu, prije svega zbog zastarjelosti krivičnog gonjenja za to krivično djelo, a u Bosni i Hercegovini bi isto bilo obuhvaćeno amnestijom, zbog čega se ni eventualne posljedice takvog djela ne mogu uvoditi kao bitno obilježje nekog drugog, novog, krivičnog djela, čime bi se dovelo do izigravanja relevantnih zakona i stvarala pravna nesigurnost. S obzirom da je na sve navedene propuste prvostepenog vijeća, osnovano ukazao branilac optuženog Harisa Zornića, te da su tačkom 6. optužnice obuhvaćeni optuženi Haris Zornić, Can Acik i pravno lice „Majorka“ d.o.o. Sarajevo, to je Apelaciono vijeće, primjenom instituta *beneficium cohaesionis*, sve optužene oslobodilo od optužbe, iz razloga što djelo opisano u izreci pobijane presude nije krivično djelo (Pranje novca), jer mu nedostaje jedan od zakonskih obilježja krivičnog djela (predikatno djelo iz kojeg potiče „prljav“ novac).

156. Iako su optuženi ovom presudom oslobođeni za krivično djelo pranje novca koje im je tužilaštvo stavljalo na teret optužnicom, time se ne diraju prava trećih osoba, da u nekom drugom, zakonom propisanom postupku, ostvaruju svoja potraživanja.

157. Iz svih naprijed navedenih razloga, Apelaciono vijeće je uvažilo žalbu branioca optuženog Harisa Zornića, te u odnosu na ovog optuženog, a primjenom člana 309. ZKP BiH i u odnosu na optužene Acik Cana i pravno lice „Majorka“ d.o.o. Sarajevo, preinačilo prvostepenu presudu na način opisan u izreci ove presude.

158. Na kraju je potrebno istaći da Apelaciono vijeće primjećuje da je odbrana optuženog Harisa Zornića osnovano žalbom ukazala da ukoliko bi se uspostavljala jurisdikcija Bosne i Hercegovine za krivično djelo počinjeno u SR Njemačkoj, prethodno je trebalo postupiti po zakonskoj proceduri za međunarodnu pravnu pomoć i u skladu sa međudržavnim ugovorom, što u konkretnom nije slučaj, a i da jeste tako postupljeno, Bosna i Hercegovina ne bi mogla voditi krivični postupak protiv optuženog Harisa Zornića, jer je prije toga došlo do zastare krivičnog gonjenja u zemlji izvršenja.

159. Pored toga, krivično djelo Pranje novca propisano je tek 2003. godine KZ-om BiH (po kome je presuđeno u prvostepenom postupku), tako da je to period od kada se može uspostaviti krivično gonjenje za ovo krivično djelo prema opisu djela iz navedenog zakona, a ne i za krivičnopravne radnje prije donošenja tog zakona, iz razloga što je retroaktivna primjena zakona zabranjena. Potrebno je također istaći da je ovo krivično djelo transnacionalno s obzirom da je 1990. godine usvojena Konvencija o

pranju novca, potrazi, pljenidbi i konfiskaciji dobiti stečene putem kriminalnih radnji²⁷, a Bosna i Hercegovina je ispunila međunarodne obaveze u vezi sa navedenom Konvencijom, te je ista postala dio unutrašnjeg prava kada je donesen Zakon o sprečavanju pranja novca iz 2004. godine²⁸, međutim, tek donošenjem novog Zakona o sprečavanju pranja novca i finansiranja terorističkih aktivnosti²⁹, iz 2009. godine, u članu 2. se propisuje: „*Pranjem novca smatrat će se i to kada su radnje, kojima je stečena imovina koja se pere, izvršene na teritoriji druge države.*“

160. Sve navedeno je Apelaciono vijeće imalo u vidu kada je razmatralo žalbene prigovore odbrane, ali je pobijanu presudu preinačilo zbog povrede krivičnog zakona iz člana 298. tačka a) ZKP BiH, jer krivično djelo opisano u izreci pobijane presude, ne sadrži konstitutivne elemente krivičnog djela koje je optuženim stavljeno na teret, iz čega proizilazi da opisano djelo nije krivično djelo.

²⁷ Konvencija o pranju novca, potrazi, pljenidbi i konfiskaciji dobiti stečene putem kriminalnih radnji (Vijeće Evrope, Evropski ugovori, ETS No. 141, Srasbourg 08.11.1990. godine) – „Međunarodni ugovori“, Službeni glasnik BiH, 04/06, 21.04.2006. godine.

²⁸ Službeni glasnik Bosne i Hercegovine br. 29/04.

²⁹ Službeni glasnik Bosne i Hercegovine br. 53/09.

V. ODLUKA KOJOM SE OPTUŽBA ODBIJA

A. ŽALBENI OSNOVI U SKLADU SA ČLANOM 298. ZKP BIH: POVREDE KRIVIČNOG ZAKONA

1. ŽALBA BRANIOCA OPTUŽENOG CAN ACIKA I PRAVNOG LICA „MAJORKA“ d.o.o. Sarajevo

161. Odbrane su u žalbama istakle da će, s obzirom da je to nemoguće potpuno razdvajati, žalbene razloge obrazlagati zajedno, te posebno izdvajati ono što bi se odnosilo na određene bitne povrede, a i kroz analizu pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. Odbrana optuženog Acik Cana smatra da je jasno da je teško razdvajati povredu prava na odbranu od zabrane korištenja jezika ili pak korištenje dokaza koji su prikupljeni suprotno odredbi člana 10. ZKP BiH.

162. Kako je vezano za krivično djelo Pranje novca iz člana 209. stav 2. KZ BiH, Vijeće je odlučilo i u odnosu na ovog optuženog i pravno lice shodno odredbi člana 309. ZKP BiH, o čemu su izneseni razlozi u ovoj presudi u paragrafu 134, to će se Vijeće detaljno baviti samo žalbenim prigovorom branioca optuženog Can Acika, čijim uvažavanjem je donesena presuda kojom se optužba odbija u odnosu na tačku 7. izreke pobijane presude.

163. Naime, u odnosu na tačku 5. optužnice ili tačku 7. izreke pobijane presude, prijedlog odbrane je bio da se u odnosu na ovu tačku u smislu člana 283. tačka b) ZKP BiH donese odbijajuća presuda. Prijedlog za donošenje odbijajuće presude bio je sadržan u tvrdnji da optuženom, naredbom za sprovođenje istrage, nije stavljeno na teret ni krivično djelo, ni činjenični supstrat, iz tačke 5. optužnice, odnosno tačke 7. izreke pobijane presude.³⁰ Iako ova tvrdnja odbrane nije osporena ni nalazom prvostepenog vijeća, pobijana presuda ne nalazi da je vođenje krivičnog postupka, u kojem prethodno nije sprovedena istraga u skladu sa odredbama ZKP BiH, bilo nezakonito.

2. Nalazi Apelacionog vijeća

164. Apelaciono vijeće još jednom naglašava da je na dio žalbenih prigovora koji se odnose na krivično djelo pranje novca, dalo odgovor u dijelu presude kojim se prvostepena presuda preinačava, gdje je primijenjen član 309. ZKP BiH u odnosu na optuženog Can Acika i pravno lice „Majorka“ d.o.o. Sarajevo, tako da se iznošenje razloga po tim prigovorima sada ukazuju suvišnim.

165. Nadalje, Apelaciono vijeće nalazi da iz sadržaja žalbe branioca optuženog Acik Cana, proizilazi žalbeni prigovor povrede krivičnog zakona iz člana 298. tačka c) ZKP BiH, iako u dispozitivu žalbe isti nije izričito naveden, te se u žalbi podvodi pod bitne povrede odredaba krivičnog postupka. Naime, odbrana traži od suda da u odnosu na tačku 5. optužnice ili tačku 7. izreke pobijane presude, u smislu člana 283. tačka b) ZKP BiH, donese odbijajuću presudu. Navedeni prigovor povrede krivičnog zakona ovo vijeće nalazi osnovanim, te će u tom smislu analizirati žalbene navode koji se odnose na tačku II-7 izreke pobijane presude.

166. Povreda odredbe člana 298. tačka c) ZKP BiH podrazumijeva postojanje okolnosti koje isključuju krivično gonjenje, a naročito ako je nastupila zastarjelost krivičnog gonjenja ili je gonjenje isključeno usljed amnestije ili je stvar pravnosnažno presuđena. S tim u vezi, Apelaciono vijeće je u konkretnom slučaju našlo da postoje okolnosti koje isključuju krivično gonjenje, kako je to osnovano ukazano žalbom branioca optuženog Can Acika.

167. Naime, odbrana optuženog Can Acika osnovano u žalbi ističe da optuženom prilikom ispitivanja u istrazi nije stavljeno na teret ni krivično djelo, ni činjenični supstrat iz tačke 5. optužnice, odnosno tačke 7. izreke presude, konkretno, da je optuženi Can Acik dana 12.07.2006. godine, u društvu izvjesne osobe „Alen“, prikrivenom istražitelju kodnog naziva „Marko“ nudio na prodaju 10 kg heroina, te mu dao probni uzorak heroina od 2 grama, pri čemu je dogovoreno da će se primopredaja droge i novca desiti slijedeći dan, tj. 13.07.2006. godine, do čega nije došlo, jer je optuženi Can Acik uočio prisustvo policije.

³⁰ Str. 4 žalbe

168. Apelaciono vijeće je uvidom u zapisnik o saslušanju osumnjičenog Can Acika³¹, utvrdilo da isti prilikom ispitivanja u fazi istrage nije bio upoznat sa krivičnim djelom koje mu se stavlja na teret i osnovima sumnje protiv njega, kako to nalaže odredba člana 78. stav 2. ZKP BiH, što znači da tužilac nije proveo istragu protiv optuženog za predmetno krivično djelo, te u smislu člana 225. stav 3. ZKP BiH, nije ni mogao podići optužnicu. Naime, iz činjeničnog opisa koji mu je predočen ne proizilaze radnje izvršenja krivičnog djela Neovlaštena proizvodnja i stavljanje u promet opojnih droga iz člana 238. stav 1. KZ FBiH, za koje je nepravnosnažno osuđen prvostepenom presudom. U tom pogledu, Apelaciono vijeće ističe da je cilj ispitivanja da se osumnjičenom stave na znanje osnovi sumnje i dokazi protiv njega, da bi od optužbe mogao da se brani, a dokaze da opovrgne.

169. Prema tome, osnovano se žalbom ukazuje da stav prvostepenog vijeća da nije isključena mogućnost da je „Tužilaštvo kasnije donijelo naredbu o proširenju istrage i za predmetno djelo“, nije prihvatljiv. Prvostepeno vijeće je bilo u obavezi da provjeri postoji li naredba o proširenju istrage i za predmetno krivično djelo, da li je optuženom predočen osnov sumnje i omogućeno mu da iznese svoju odbranu, kako to propisuju imperativne norme procesnog zakona.

170. S obzirom na navedeno, ovo Vijeće smatra da zbog takvog propusta tužilaštva, a kasnije i suda, nije moglo doći do podizanja optužnice, njenog potvrđivanja, a u konačnici ni do donošenja prvostepene presude, te je shodno tome Apelaciono vijeće donijelo odluku kojom se, za navedeno krivično djelo, optužba odbija u odnosu na optuženog Can Acika.

171. Dakle, Apelaciono vijeće zaključuje da u konkretnom slučaju postoje okolnosti koje isključuju krivično gonjenje, jer ZKP BiH ne propisuje mogućnost podizanja optužnice bez sprovođenja istrage i prethodnog ispitivanja osumnjičenog.

172. Slijedom navedenog, Apelaciono vijeće je uvažilo žalbu branioca optuženog Can Acika, pobijanu presudu preinačilo tako što je prema optuženom Can Aciku odbilo optužbu za krivično djelo Neovlaštena proizvodnja i stavljanje u promet opojnih droga

³¹ Zapisnik o saslušanju osumnjičenog Can Acika, broj KT-438/07 od 25.02.2009. godine.

iz člana 238 stav 1. KZ FBiH, za koje je oglašen krivim u dijelu II-7 izreke pobijane presude.

173. Primjenom člana 189. stav 1. ZKP BiH, Apelaciono vijeće je donijelo odluku da troškovi krivičnog postupka iz člana 185. stav 2. tačke a) do f) ZKP BiH, kao i nužni izdaci optuženog i nužni izdaci i nagrada branitelja, u dijelu presude kojom se optuženi oslobađaju od optužbe i dijelu u kojem se optužba odbija, padaju na teret budžetskih sredstava.

174. Iz naprijed navedenih razloga, u skladu sa članom 310. stav 1. ZKP BiH, u vezi sa članovima 313. i 314. ZKP BiH, Apelaciono vijeće je donijelo odluku kao u izreci ove presude.

Zapisničar
Pravni savjetnik

Neira Tatlić

PREDSJEDNICA VIJEĆA
SUDIJA

Azra Miletić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude žalba nije dozvoljena.